

sosyalist işçi

SAYI: 227

19 Kasım 2004

1.000.000 TL

FİLİSTİN DİRENİŞİ ve YASER ARAFAT

- Direnişin simgesi
- Direnen Filistin
- Emperyalizmin bekçi köpeği

sayfa: 7-8-9-10

IRAK HALKI DİRENİYİYOR

ABD Irak'ın bütün kentlerinde direnişçilerle yoğun bir savaş yaşıyor. Başta Felluce olmak üzere, Kuzeyden, Güneye tüm Irak halkı çeşitli biçimlerde direniyor. İşgale karşı çıkıyor. Amerikan askerlerinin derhal çekilip gitmesini istiyor.

Felluce'ye seçimlerin güvenliği için saldırıldı. Binlerce insan

öldü. Binlerce ve binlerce insan ise yaralı. Şehir aç susuz. İlaç yok. Bütün bunlar ABD'nin, Bush'un demokrasisinin ne olduğunu gösteriyor.

Zaten daha şimdiden çeşitli siyasi partiler bu kan gölünün ortasında yapılacak seçimlere katılmayacaklarını açıkladılar. Bush'un bu şike seçim masalı

da böylece suya düşüyor.

Diğer taraftan, ABD askerleri her türlü insani tutumdan uzak bir savaş sürdürüyorlar. Yaralı esirleri ateş ederek öldürüyorlar.

ABD Vietnam'da da aynı şeyleri yapmıştı. Irak'da da sonu Vietnam gibi olacak. Bu kaçınılmaz.

Neruda neden büyük şairdir

Turgay Fişekçi

sayfa: 14

Şimdi mücadele zamanı

sayfa: 6

Bush'u hala yenebiliriz

F. Aloğlu

sayfa: 11

Vay aptallar

Roni Margulies

sayfa: 11

Bolluk dünyasında açlık

Özden Dönmez

sayfa: 13

DİRENİŞ DESTEK BEKLIYOR

SSK'dan elinizi çekin

AKP 148 SSK hastanesinin Sağlık Bakanlığına Devri ile ilgili süreci başlattı.

SSK sağlık kurumlarını tasfiye edecek yasal düzenleme "Kamu Kurum Ve Kuruluşlarına Ait Sağlık Birimlerinin Sağlık Bakanlığına Devredilmesine Dair Kanun Tasarısı" başlığını taşıyor.

1946'da kurulan ve 149 yıldan beri kendi sağlık hizmetlerini üreten SSK, toplam hastane yataklarının %17'si ve toplam sağlık personelinin %8'i ile Türkiye nüfusunun yaklaşık yarısına hizmet veriyor.

SSK'ya ait 148'i Hastane, 212'si Dispanser, 202'si Sağlık İstasyonu, 3'ü Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, 6'sı Dispanser/Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, 2'si Dispanser ve Hemodiyaliz Merkezi olmak üzere toplam 573 sağlık kurumunun el değiştirmesi planlanıyor.

Tasarıyla, aynı zamanda, SSK sağlık kurumlarında

çalışan 6.313'ü uzman, 3.675'i asistan ve pratisyen toplam 9.988 hekim, 620 diş hekimi, 1.235 eczacı, 12.420 hemşire, 4.148 sağlık memuru, 1.974 ebe, 21.101 diğer sağlık personeli, 2.193 işçi ve 255 sözleşmeli toplam 53.985 sağlık personelinin de Sağlık Bakanlığına devredilmesi planlanıyor.

Tasarı bütün Bakanlıklar ile bunların bağlı, ilgili veya ilişkili kuruluşlarını ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarını kapsıyor. TBMM, Cumhurbaşkanlığı, yüksek mahkemeler, Türk Silahlı Kuvvetleri, üniversiteler, mahalli idareler ve mazbut vakıflara ait sağlık birimleri ile Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne ait sporcu eğitim ve sağlık merkezleri hariç tutulmuş.

Kapsam dahilindeki bütün kamu kurum ve kuruluşlarına ait hastaneler, sağlık evleri, sağlık ocakları, sağlık merkezleri, dispanserler ile sağlık hizmeti

sunan bütün birimleri buralarda çalışan personel, taşınır ve taşınmaz mallar, araç, gereç, malzeme, demirbaş, taşıtlar, her türlü hak ve yükümlülükleri ve bütçe ödenekleriyle birlikte Sağlık Bakanlığı'na devredilecek.

IMF istiyor hükümet yapıyor

AKP önümüzdeki günlerde IMF'yle yeni bir stand-by anlaşması imzalayacak. Bu anlaşmanın şartlarından biri sosyal güvenlik reformunun yapılması.

Çalışanların mevcut haklarını daha da kısıtlayacak olan bu reform birkaç bileşenden oluşuyor.

Bir yandan emeklilik yaşı yeniden yükseltip pirim ödeme gün sayıları arttırılacak ve emekli olmak daha da zorlaştırılacak. Diğer yandan emekli aylıkları aşamalı olarak yarıya kadar düşürülecek.

Sağlıkta dönüşüm programı

Sağlıkta Dönüşüm Programı kamu sağlık hizmetlerinin bütünüyle tasfiyesini ve sağlığın ticar-

ileştirilmesini/özelleştirilmesini öngörüyor.

Bu programa göre SSK sağlık hizmetleri tamamen tasfiye edilecek.

Çalışma Bakanlığı sadece sağlık sigortası primlerinin toplanmasından sorumlu

olacak. Sağlık hizmetleri ise piyasadan satın alınacak.

Hükümet, bu devir/tasfiye işlemiyle bütün çalışanlar için ek bir sağlık vergisi demek olan Genel Sağlık Sigortası'nın zeminini oluşturmaya çalışıyor.

Uygulanan Dünya Bankası'nın programı

AKP hükümeti SSK'ya ilişkin adımlarını Dünya Bankası Teknik Çalışma Grubu tarafından hazırlanan Sağlıkta Dönüşüm Programı'na uygun olarak atıyor. Bu programda öngörülenler şunlar:

Sağlık hizmetlerinin finansman ve sunumunun birbirinden ayrılması.

Sağlık harcamalarının yeni bir "sağlık vergisi" olan Genel Sağlık Sigortası (GSS) ile finanse edilmesi.

Vatandaşlara, GSS kapsamında, sınırlı bir Temel Teminat Paketi hizmeti ver-

ilmesi; daha fazla hizmet almak isteyenlerin özel ek sigortalar yaptırmaya zorlanması.

SSK sağlık kurumlarının Sağlık Bakanlığı'na devredilerek tasfiyesi.

Sağlık Bakanlığı'nın taşra teşkilatının kaldırılması ve Bakanlığın hizmet sunumundan çekilmesi; sadece piyasayı planlayıcı ve denetleyici bir rol üstlenmesi. Mevcut sağlık kurumlarından eğitim hastaneleri dışındakilerin il özel idarelerine devredilmesi. Hastaneler dışında kalan

diğer bütün sağlık kurumlarının, gerekli görülürse, belediyelere devredilmesi.

Birinci basamak sağlık hizmetlerinin temel olan sağlık ocaklarının yok edilerek "Aile Hekimliği" modelinin uygulanması.

Üniversiteler ve Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı olanlar hariç bütün kamu hastanelerinin "Sağlık İşletmeleri"ne dönüştürülmesi; işletme haklarının kırk dokuz yıllığına özel sağlık sektörüne verilmesi.

GSS primlerinin Çalışma Bakanlığı'na bağlı Sağlık

Sigortası Kurumu'na toplanması. Birinci basamak sağlık hizmetlerinin aile hekimliklerinden; ikinci basamak sağlık hizmetlerinin sağlık işletmeleri ve özel sağlık kurumlarından satın alınması.

Hekimler ve diğer sağlık çalışanlarının iş güvencesinin kaldırılarak sözleşmeli statüde çalıştırılması.

Hekim temel ücretlerinin arttırılması yerine performans dayalı döner sermaye uygulaması.

İşyeri hekimliği alanında

TTB'nin eğitim, ücretlendirme ve görevlendirme yetkisinin ortadan kaldırılması. İşyeri hekimlerinin çalışma ve ücretlerinin belirlenmesinin patronların inisiyatifine bırakılması.

Kamusal kaynakların özel sağlık sektörüne akıtılması. Kamu sağlık kurumlarının kaynaklarının, yatırımlarının ve personel alımlarının kısıtlanarak çökerilmesi.

Sağlık harcamalarının ve hekimlerin reçete yazma haklarının kısıtlanması.

SES Genel Başkanı İsmail Tombul:

"Bir yanda sağlık hizmetlerinin tek elde toplanılması gerektiğini söyleyen hükümet, diğer tarafta eğitim hastaneleri dışındaki birimlerin il özel idarelerine devrini istiyor. Yani ya biri ya da diğeri yanlış. SSK hastaneleri işçilerden ve işçiler adına işverenlerden kesilen primlerle yaşayan özel mülkiyetlerdir. Bunun için SSK hastanelerinin gerçek sahiplerine sorulmadan yapılacak devir hukuka aykırıdır. İlk hedefimiz tasarının yasalaşmaması. Ancak tasarı yasalaşırsa o zaman da hukuki yollara başvuracağız."

SSK'nın alacakları 5.6 katrilyon

Zarar ettiği iddia edilen SSK'ya borcu olmayan yok. Kurumun 5.6 katrilyon prim, gecikme zammı ve sosyal yardım zammı alacağı var. Kurumun alacaklarının üçte biri kamu kuruluşlarına aitken, üçte ikisini ise özel sektörün borçları oluşturuyor.

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun, toplam 5 katrilyon 619 trilyon 477 milyar lira tutarında

prim, gecikme zammı ve sosyal yardım zammı alacağı bulunuyor. Kamu kurum ve kuruluşlarının SSK'ya 2 katrilyon 11 trilyon 530 milyar lira, özel sektör kuruluşlarının ise 3 katrilyon 607 trilyon 947 milyar lira borcu bulunuyor.

SSK'nın, kamu kurum ve kuruluşlarından 760 trilyon 540 milyar lirası prim aslı, 1 katrilyon 82 trilyon

279 milyar lirası gecikme zammı, 168 trilyon 711 milyar lirası ise sosyal yardım zammı olmak üzere, toplam 2 katrilyon 11 trilyon 530 milyar lira alacağı bulunuyor.

KİT'lerin kuruma toplam 1 katrilyon 617 trilyon 145 milyar lira; kamu kurum ve kuruluşlarının ise toplam 76 trilyon 294 milyar lira borcu var. Özel sektör kuruluşlarının

SSK'ya 1 katrilyon 720 trilyon 155 milyar lirası prim aslı, 1 katrilyon 887 trilyon 792 milyar lirası ise gecikme zammı olmak üzere, toplam 3 katrilyon 607 trilyon 947 milyar lira borcu bulunuyor.

Kamu kurumlarının borcu SSK'nın toplam alacaklarının yüzde 33.8'ini, özel sektör kuruluşlarının borçları ise yüzde 66.2'sini oluşturuyor.

Yaklaşık 35 milyon sigortalı ve yakını, kurumun verdiği sağlık hizmetinden yararlanıyor. Kurumun, Türkiye genelindeki 148 hastanesinde geçen yıl yaklaşık 1.5 milyon kişi yatakta tedavi edilirken, 65.5 milyon muayene yapıldı. SSK bünyesindeki 233 bin 504 kişiye bir hastane, bin 18 kişiye bir yatak düşüyor.

sosyalist işçi

gelecek sayı

Büyük değişiklikler kadınların kurtuluşunu sağlamadı
Elane Heffernan

Yeni soldan ne anlıyoruz?
Doğan Tarkan

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalizm Hareketi ile, dünya küreselleşme karşıtlarıyla, anti-kapitalistlerle, savaş karşıtlarıyla ilişki kurmak istiyorsanız

Hertürlü bilgi için: 0536 - 335 10 19

- Beyoğlu: 0536 - 259 73 64
- Kadıköy: 0536 - 637 81 99
- Ankara: 0535 - 514 11 73
- İzmir: 0537 - 624 49 08
- Akhisar: 0544 - 515 62 59
- Antalya: 0537 - 391 06 32
- Balıkesir: 0555 - 398 86 45
- Bursa: 0535 - 422 39 65
- Denizli: 0543 - 476 27 88
- Karabük: 0533 - 772 54 93

BAŞYAZI

Direnen bütün Irak

ABD yetkilileri "direnişi kırdık, bitti" dediklerinden bu yana günler geçti ve Felluce direnişi hala sürüyor. Üstelik direniş hızla yayılıyor. Gazete raporlarına göre Felluce'de ağır çatışmalar sürerken Irak'ın yüzlerce noktasında direnişçiler ABD hedeflerine saldırılar düzenlediler.

Irak direnişinin karakterini artık tartışmak gerekir. İçindeki islamcı öğeler ya da direnişçilerin bir kısmının kullandığı çeşitli yöntemler Irak direnişinin önemini gölgeleyemez.

Irak direnişi bugün ABD emperyalizminin duraklamasını sağlamaktadır.

Direnişin kazanması için uluslararası destek hayati bir öneme sahip. Uluslararası destek ise direnişin karakterini tartışarak sağlanamaz.

Öte yandan, Irak direnişinin kazanması bütün dünyada emekçilerin kazanması demek olacak. Gerileyen bir emperyalizm bütün dünyada egemen sınıflar için kötü, emekçiler için ise iyi bir başlangıçtır.

Fildişi Sahilleri

Geçtiğimiz hafta Fildişi Sahilleri'nde bulunan 6 bin Fransız askeri dünyanın tek emperyalist gücünün ABD olmadığını bütün dünyaya hatırlattılar.

Fildişi Sahilleri 1960'a kadar bir Fransız sömürgesiydi. Dünyanın en önde gelen kakao üreticisi ülkelerinden biri.

Ülkedeki Fransız askerleri geçtiğimiz hafta ülkenin tüm hava gücünü imha ederken çok sayıda sivil de öldürdü.

Eşcinseller, Bush ve İstanbul Üniversitesi

İstanbul Üniversitesi'nde bazı sol gruplar eşcinsellerin örgütlenmesi olan Lambda'nın açtığı masadan rahatsız oldular. Hafif tehdit ederek kapatılmasını istediler. Sosyalistlerin yanında eşcinsellerin kendi kimlikleri ile, gizlenmeden var olmasına tahammül edemediler.

Eşcinsellere tahammül edemeyen çok sayıda Amerikan vatandaşı da oyları ile Bush'u yeniden ABD Başkanı yaptı. Eşcinsellere tahammül edemeyen bu insanlar sayesinde dünya 4 yıl daha Bush ve çetesinin saldırganlığını göğüslemek zorunda.

Bush iki konuyu bu seçimlerde öne çıkardı: Kürtajın yasaklanması ya da sınırlandırılması ve eşcinsel evliliklerine izin vermemek.

Bu iki konu büyük hristiyan kitlelerin harekete geçmesine ve sandıklara koşmasına yol açtı. Seçime katılma oranı arttığı takdirde bunun Kerry'e yarayacağı sanılırken tam da bu nedenle Bush oylarını arttırdı.

Bu iki konuda, başka konularda olduğu gibi, Kerry ses çıkarmadı veya Bush'la aynı tutumu paylaştı. BUNun sonucunda eşcinsel evliliğine hayır, kürtaja hayır demek için seferber olan hristiyan tutucu yığınlar hen bu konularda kararların alınmasını sağladılar hem de Bush'u dünyanın başına geçirdiler.

Önce öl, sonra oy ver, işte Felluce

Naomi KLEIN

Felluce'de bugün bütün yollar kapatıldı. Evler yıkılıyor, bir hastanenin acil servisi yerle bir edildi ve bütün bunlar şehir Ocak ayında yapılacak seçimlere hazırlamak için. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a yazdığı bir mektupta, ABD'nin Irak Başbakanı olarak atadığı Iyad Allawi Felluce operasyonunun "hayat kurtarmak, Irak'ta seçimler ve demokrasi" için yapıldığını söylüyor.

"Demokrasinin" ve "sivil toplumun inşası" için harcanan milyonlarca dolardan sonra işte bu noktaya gelinebildi.

Eğer dünyanın süpergücünün saldırısından kelleli kurtarabilirsen oy verebilirsin. Felluceliler oy verebilecekler, hepsi sonunda ölse bile!

ABD generali Gareth Brandl BBC'ye yaptığı bir açıklamada "Düşmanın bir yüzü var. Ona şeytan deniyor. Felluce'de yaşıyor" diyor. Adam en azından bu savaşçıların Felluce'li olduğunu kabul ediyor. Ronald Rumsfeld ise hepsinin Suriye ve Ürdün'den geldiklerine inanmamızı istiyor.

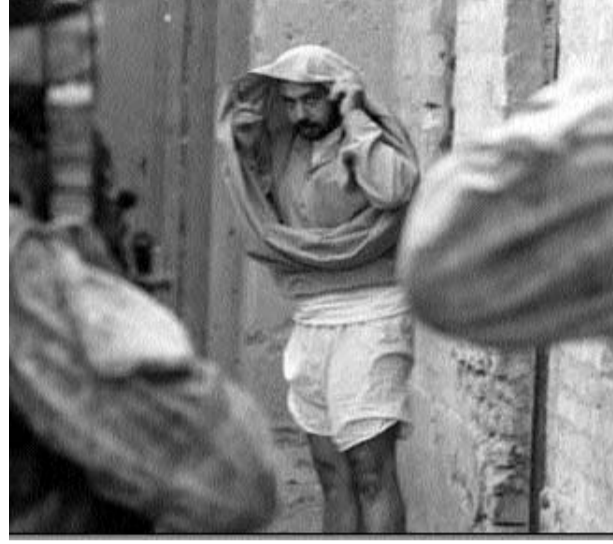
ABD ordusu bütün yolları keserek yaşları 15-50 arasında olan bütün erkeklerin şehri özgürce terk etmelerini ertelediğine göre CNN televizyonunun "Irak karşıtı güçler" olarak tarif ettikleri arasında herhalde bir kaç Iraklı vardır.

Irak'ta seçimler her halükarda barış içinde olmayacak ama seçmenlere karşı topyekun bir saldırı olmak zorunda da değildi. Allawi'nin seçmenlere ölüm yağdıran seçim kampanyası bir sene önce alınan korkunç bir kararın sonucu. 2003 11 Kasım'ında, o vakitler işgal gücünün başında olan Paul Bremer Washington'a giderek George Bush ile buluştu. İki adam eğer gelecek aylarda seçim yaparlarsa Irak Amerika karşıtı güçlerin eline düşecektir.

Böyle bir sonuş işgalin tüm amacını yerle bir edecektir ve Başkan Bush'un yeniden seçilmesi şansına ağır bir darbe olacaktır. Bu toplantıda yeni bir plan hazırlandı. Seçimler bir yıldan fazla ertelenmeli ve bu arada Irak'ın ilk "egemen" hükümeti Washington tarafından seçilip atanmalı.

Bu plan Bush'a kendi seçim kampanyasında Irak'ta işlerin ilerlediğini, iyi geliştiğini anlatma olanağı tanırken Irak'ı da sağlam bir biçimde ABD kontrolünde tutmaya devam edecektir.

ABD'de Bush'un "özgürlük yürüyüşü devam ediyor" iddiası amacına hizmet etti fakat Irak'da

doğrudan doğruya bugün seyretmekte olduğumuz katliama yol açtı.

Bush, Irak'da ABD'ye karşı olan güçleri demokrasinin düşmanı olarak göstermeyi seviyor. Oysa, ayaklananların en önemli nedenlerini Washington'da alınan kararlar, geciktirmeler, manipülasyonlar ve Irak halkının demokrasi isteğine karşı çıkışlar oluşturuyor.

Evet, Irak'da demokrasinin gerçek karşıtları var ama George Bush ve Paul Bremer iktidarı seçilmiş bir Irak hükümetine devretmek konusundaki merkezi sözlerini bozuncaya kadar bu güçler yalıtılmışlardı ve güçsüzdüler.

Ama bu durum Bremer Bağdat'a dönüp Iraklıları henüz demokrasiye hazır olmadıklarını ikna etmeye çalıştığında değişti.

Bremer ülkenin seçimler için yeterli güvenliğe sahip olmadığını ve ayrıca seçmen listelerinin olmadığını söylüyor. Çok az sayıda insan bu iddiaları kabul etti. Ocak 2004'de 100.000 Iraklı Bağdat'ta ve 30.000 kişi de Basra'da barışçı bir biçimde sokağa çıktı.

"Seçime evet", "seçmeye hayır" (ABD'nin Irak'ın yöneticilerini seçmesine ve atamasına hayır anlamında) diye bağıryorlardı. O sıralarda birçokları Irak'ın seçimler için yeterince güvenli olduğunu söylüyordu ve Saddam döneminden kalan "gıda için petrol" programının listelerinin seçimler için yeterli olacağını belirtiyorlardı.

Ancak Bremer geri adım atmadı, ve skandal bir biçimde Birleşmiş Milletler onu destekledi.

Wall Street Journal'da yazan Irak Ulusal Bilimler Akademisi Başkanı Hüseyin al Şahristani (Saddam Hüseyin döneminde 10 yıl hapse atılmıştı) doğru bir biçimde gelecekte ne olacağını söylemişti. "Irak'da seçimler er ya da geç yapılacak", diyor ve ekliyordu, "Ne kadar çabuk yapılırsa ve ne kadar demokratik olursa o kadar az Iraklı ve Amerikalı hayatlarını kaybeder."

Binlerce hayat kaybolduktan sonra ve 10 ay sonra, ülkenin büyük bir kısmı yeni bir işgal dalgası ile karşılaşıyayken ve geri kalanı sıkıyönetim altındayken seçimler ilan edildi. Seçmen listesi olarak ise Allawi hükümeti bir sene önce reddedilen "gıda için petrol" listelerinin kullanılacağını söyledi.

Sonunda bütün gerekçelerin aslında birer yalan olduğu ortaya çıktı, eğer seçimler şimdi yapılabiliyorsa kesinlikle bir sene önce, ülke çok daha sakinken de yapılabilirdi. Ama bu olasılık Washington'a kukla bir Irak hükümeti kurma olanağını vermezdi ve belki de

George Bush'un ikinci bir dönem için yeniden seçilmesini engellerdi.

Şimdi Iraklılar neden ABD ordusu tarafından getirilen bu demokrasiye karşı eleştirel olmasınlar ve neden bu seçimleri özgürlüğün bir aracı olarak değil de savaşın bir aracı olarak görmesinler.

Önce, Irak'a vaad edilen seçimler George Bush'un yeniden seçilmesine feda edildi, sonra Felluce saldırısı aynı amaca hizmet ediyor.

Savaş uçakları George Bush'un seçimleri kazandığını ilan ettiği konuşmasından sonra bir saat bile bekleyemediler Felluce'yi bombalamak için.

Ertesi gün ve akşam şehir en az altı kere bombalandı. ABD'deki seçimin güvenliği ve Irak'daki geleceğe seçimler adına Felluce imha edilmeye başlandı.

Demokrasiye bağlılıklarının bir başka göstergisi olarak ABD askerleri Felluce'de ilk iş olarak bir hastaneyi ele geçirdiler. Niye?

İsmi açıklanmayan bir Amerikalı askeri yetkili New York Times gazetesine yaptığı açıklamada; geçen defa Felluce'ye saldırdıklarında siviller arasında ağır kayıp verdirdikleri "söylentisi"nin Irak ve Arap kamuoyunda büyük öfke yaratması Felluce hastanesini ABD askerleri için bir "propaganda merkezi" yaptığını söyledi.

New York Times'a göre Felluce Hastanesi'ni ele geçirmek doktorlar ve hastalar direnmedikleri için çok kolay. Ne var ki, gene de bir yaralı var: "Iraklı bir asker kaza ile kalaşnikofunu ateşleyerek bacağına yaraladı."

Sanırım buna kendini bacağından vurdu diyebiliriz. Sanırım kendisini vuran tek o değil.

Naomi KLEIN, Türkçe'de de yayınlanan **No Logo** ve **Parmaklıklar ve Pencereleer** kitaplarının yazarıdır. Bu kitapları **Karakedi Kitabevi**'nden alabilirsiniz

izmir

antikapitalist forum

25-26 kasım - izmir

- Anti kapitalist hareket
- Toplumsal Cinsiyet ve sömürü
- 21. Yüzyıl ve işçi sınıfı
- Sosyal Forum: Kısa film gösterimi ve sunum
- Avrupa Birliği ve Türkiye
- İşgale karşı mücadelenin geleceği
- Kapitalizm her şeye saldırıyor: Çevre ve gıda
- Kapitalizm sonrası yaşam
- Kapitalizme karşı yeni sol
- Kapitalizmi yıkabiliriz

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, DSİP
İzmir İl Örgütü

ayrıntılı bilgi için:

0537

624 49 08

Kirli kokular

Mafya'nın hangi şefi yakalansa ardından olağanüstü kirli kokular ortaya çıkıyor.

Son olarak da Sedat Peker denen ülkücü mafya şefi ile birlikte aynı şey gerçekleşiyor. Çetenin ilişkileri spordan, bankalara, siyasetten haraca kadar her alana yayılıyor. Bütün Susurluk "kahramanları" bu mafya çetesi ile de sıkı fıkı ilişkiye sahip.

Bu çeteler aslında çok daha büyük bir gizli devlet gücünün ortaya çıkan küçük görüntüleri. Ne var ki bu küçük görüntüler dahi çok korku verici. Elleri toplumun her alanına uzanmış durumda.

Susurluktan sonra ortaya çıkan toplumsal muhalefetin yeniden örülmesi çok önemli. Çetelerle ve onların üstündeki gizli devletle hesaplaşmadan özgürlükleri kazanmak mümkün değil.

Baykal Sangül'e karşı

CHP'de kirli oyunlar

Baykal ve ekibinin elinde giderek yıpranan CHP yerel seçimlerde aldığı ağır yenilgiyi bazı ilçe belediyesi seçimlerinde AKP'ye büyük fark yapmasıyla kapamaya çalışmıştı.

İstanbul'da Kadıköy, Beşiktaş ve özellikle de Şişli bu belediyeler arasında. Ankara'da Çankaya, İzmir'de Konak gene CHP'nin iftiharla öne sürdüğü belediyeler arasında.

Bu iftihar vesilesi olan belediyelerden Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül CHP'nin genel yenilgisine karşı kendi kazandığı başarıya dayanarak CHP için liderlik yarışına girdi.

Sarıgül bir süredir Türkiye'nin çeşitli bölgelerine giderek şaşalı gösteriler düzenliyor. Basına

ise CHP liderliğinde iddialı olduğu söylüyor.

Doğrusu, Baykal'ın elinde iyice yıpranan ve gerileyen CHP, Sarıgül'ün bu çıkışı ile oldukça sarsılıyor.

CHP yönetimi bir süredir Sarıgül'e karşı bir kampanyaya başlattı. Bu kampanya

esas olarak Sarıgül'ün mafya ile işbirliği yaparak büyük kazançlar elde ettiğine ilişkin.

Baykalcı CHP yönetiminin iddialarının ne denli doğru olduğunu bilmek mümkün değil. Hemen her yerel yönetici gibi

Sarıgül'ün de mutlaka kirli bir çıkışı vardır. Ancak acaba bu iddiaları yapmak CHP'ye mi düşer?

CHP'ye göre Sarıgül uzun süredir rüşvet almaktadır ve yolsuzluklara bulaşmıştır. Yani CHP kendisini aday gösterdiğinde de, en çok oy alan belediye başkanı diye sevinç gösterileri yaptığında da bütün bu işlere bulaşmıştır.

Sarıgül Baykal'a karşı aday oluncaya kadar yaptıkları CHP'yi ilgilendirmede ama adaylık açıklanınca onlar da derhal yolsuzlukları açıkladılar.

CHP yönetimi, Baykal bu hesaplarla hiçbir şeyi kurtaramaz. Olsa olsa CHP desteğini biraz daha kaybeder.

CHP'ye karşı emeğin sesi olacak bir siyasi parti acil bir ihtiyaç.

MHP barışa düşman"

Cebeci Kampüsü Anti-Faşist Birlik deneyimi

"Bu yılın başında, DTCF'de faşistlerin saldırılarının ardından, Cebeci Kampüsünde anti-faşist bir birlik oluşturmak için toplandık. MHP'nin düşmanının bütün özgürlükler olduğunu; MHP'nin barışa, muhaliflere, savaş karşıtlarına, kadınlara, eşcinsellere, ülkücü olmayanlara düşman olduğunu anlatan afişler astık. Yaptığımız toplantıya, soldan katılanların hemen hepsi, "bu okulda faşist yok ki", "sadece faşistlere değil, kapitalist kültüre karşı bir araya gelmeli ama o da olmaz" vb. gerekçelerle çekildi. Bağımsız anti-faşistlerin bir çoğu ise kampanyanın ve teşhirin gerekli olduğunu, kapsayıcı temelde yürütülecek bir kampanyaya ihtiyaç olduğunu belirttiler. DTCF'de de AFB'nin kurulması için çabalar yoğunlaşmaya başladı.

AFB, henüz yeni bir örgütlenme. Öğrenmeye ve deneyime ihtiyacı var. Ancak birkaç günlük deneyimimiz ve astığımız birkaç afiş, DTCF'de yaşananlar ve solun tutumu değerlendirildiğinde; AFB gibi, kapsayıcı, teşhir eden ve hedefini "solculaşmak" uğruna muğlaklaştırılmayan kampanya birliklerine ihtiyacımız olduğu daha da netleşiyor. Önümüzdeki dönem, üniversitelerde faşizme karşı birleşik mücadelenin yükseltilmesi için, AFB ve benzeri kitlesel birliklerin yaygınlaşması gerek. Özellikle de son dönemde MHP'nin savaş yanlısı tutumu, barış yanlılarına dönük tutumu göz önüne alındığında, anti-faşist birliklerin işi daha da kolaylaşıyor.

Unutmamak gerek, faşizmi, bir avuç "militan" solcu değil, faşizme karşı bir araya gelmiş yığınlar, öğrenciler, emekçiler durdurabilir. Tartışan, teşhir eden, gerektiğinde mobilize olabilen yığınlar. Bu yığınların da, onları solculaştrananlara değil, onlarla yan yana duran, onlara güvenen ve güven verenlere ihtiyacı var. Eğer biz, bahsettiğimiz kampanyalara giden ilk adımları atabilirsek, açık ki, üniversiteler ülkücü faşistlerin istediği gibi değil; savaş karşıtlarının, anti-kapitalistlerin; onlara direnenlerin istediği gibi olacak.

Ersin DOĞU

Dil Tarihte faşist saldırı

Faşizmi teşhir etmeliyiz

4-5 Kasım tarihlerinde Ramazan'ın gelmesiyle artan faşist saldırılar iyice yoğunlaştı. Marmara ve Ege üniversitelerinde yaşanan olaylarla beraber DTCF'de de faşistler, barışa ve her türlü özgürlüğe düşman olduklarını bir kez daha gösterdiler.

4 Kasım günü ülkücülerin kurduğu DTCF Tarih Topluluğu, bir iftar yemeği düzenliyordu. İftar yemeğine okulun dışından da faşistler çağırılmıştı. Kalabalık bir grup olmalarından güç alan faşistler, iftar öncesi, okulun avlusundaki öğrencilere saldırmaya çalıştılar. Kısa sürede avluda toplanan öğrenciler, taş ve sopalarla saldıran faşistlere karşı koymayı başardılar ve faşistler avluya giremedi. Planlı bir saldırı olduğu anlaşılan olayda, en az 5 faşist yaralandı. Birkaç kez daha saldırmaya çalışıp başaramayan faşistler, diğer okullardan gelen yüz civarında öğrencinin ana kapıyı aşip okula girmesi üzerine, paniğe kapılıp, çoğunluğu Gazi Üniver-

sitesi'nden olan faşistleri okula çağırdılar. Bu sırada çevik kuvvetin okula girmesiyle gerginlik tirmandı. Çeşitli sol yapıların çevrelerinden çok, bağımsız anti-faşist öğrencilerin yer aldığı grup, sık sık "Türkeş'in itleri, yıldırılmaz bizleri", "Dil-Tarih faşizme mezar olacak", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları attı. Polisin önce faşistleri uzaklaştırması ve ardından Yüksel'de basın açıklaması talebinde ısrar eden öğrenciler, taleplerini kabul ettirdiler. Ülkücülerin okulu terk etmelerinin ardından okuldan çıkan ve sayıları bine yaklaşan öğrenciler Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptıktan sonra dağıldılar.

Ertesi gün YÖK'ün kuruluş yıldönümü eylemi için Sakarya Caddesi'nde yapılan basın açıklaması sırasında, DTCF'de faşistlerin katları gezdiği haberi geldi. Özellikle bazı sol gruplar, "bize burada polis saldırırsa onlar gelecekler mi? Eyleme gelmeyen adamları biz mi koruyacağız" gibi

"politik" söylemleriyle, DTCF'ye yürümeyi isteyen kitleyi engellemeye çalıştılar. Bunun üzerine, büyük bir çoğunluğu bağımsız olan DTCF öğrencileri ve birkaç sol grup, DTCF'ye geç de olsa gitti. Ancak, faşistlerin okuldan ayrıldığına anlaşılmaması ve polisin okula girmesi üzerine okuldan topluca çıkan öğrenciler, Yüksel'de basın açıklaması yapmak üzere yürümeye başladı. Yine özellikle bir sol grubun "Kızıl'ay'a girelim", "yolu işgal edelim" gibi hedefi ve amacı olmayan önerileri dikkate alınmayıp, Yüksel'e gidildi. Ancak, Yüksel'in girişinde kim olduğu bilinmeyen bir kişinin eliyle ülkücü işareti yapması üzerine, öğrenciler, bu kişiyi linç etmeye çalıştılar. Linç girişimi sırasında, daha önce "Kızıl'ay'a yürüyelim" diyen grubun "şef"lerinden birinin, bir kişi olduğunu bilmesine rağmen, "sopaları çıkaralım arkadaşlar" diye bağırması ise oldukça dehşet vericiydi. Zor da olsa durdurulan linç girişiminin ardından basın açıklaması

yapıldı ve dağıldı.

Ne yapıldı? Ne yapılmalıydı? Ne yapılmalı?

Bütün bu eylemler sırasında solcular, "faşistlerin gerçek milliyetçi olmadığını", saldırının "devrimci-demokrat" öğrencilere olduğunu anlatıp durdular. Oysa, faşistler gerçekten milliyetçiler ve saldırdılar, bütün öğrencilere yönelik. Kendilerinden farklı olanlara; muhaliflere, savaş karşıtlarına, kadınlara, eşcinsellere, oruç tutmayanlara, uzun saçlı-küpeliler... Yapılması gereken şey, hedefi şaşırılmadan, kapsayıcı bir anti-faşist hareket örmek. Faşistlerin saldırılarının, bütün öğrencilere olduğunu; onların herkese ve barışa düşman olduklarını anlatmak ve faşistleri teşhir etmek. Oysa solcular, her faşist saldırının ardından gerçekleşen eylemlerde "yaşasın devrimci dayanışma", "yaşasın devrim ve sosyal-

izm" sloganlarını bütün bir kitleye dayatmaya çalışıyorlar. Kendilerince eylemi "solcu"laştırıyorlar. Anti-faşist mücadele etmek için bir araya gelmiş yüzlerce insanın solculaşmaya ihtiyacı yok. Onlar, solcuların önemsemediği okulda kalan arkadaşlarını önemsiyorlar. Onlar, bir başka okulda faşist saldırı olduğunda, "ya o okulun öğrencileri yok mu?" gibi sorular sormuyorlar.

Anti-faşist mücadele, temelini kitlesellikten alır. Eğer ki, "sıradan" öğrencileri yanıma kazana-mazsak, belki faşistleri püskürtebiliriz, belki geçici çözümler sağlayabiliriz ama nihai olarak faşistleri yene-meyiz. Faşist olmayan bu nedenle de doğasında anti-faşizm olan herkesi kazanmayı hedeflemek ve faşizmin; ülkücülerin ve MHP'nin gerçek yüzünü teşhir etmek gerekiyor. Bu nedenle hedefini şaşırılmayan, her faşist saldırıya yığınsal cevap verebilen ve faşizmi kitlesel olarak teşhir edebilen bir kampanya birliğine ihtiyacımız var.

**DİRENİŞ
MÜZİK
DEVİRİM**

Jazz, rock ve rap, isyandan uyuma

Taner Öngör - Bülent Somay

27 Kasım, Cumartesi,

KARAKEDİ: Büyükparmakkapı Sok, No: 8, Kat: 4

Ayrıntılı bilgi için 0537-701 00 39 / 0212-244 39 05

ABD Felluce'de kitle imhasına devam ediyor

100 bin ölü yetmedi mi?

8 Kasım Salı günü akşam saatlerinde ABD ordusu Felluce'ye yoğun bir saldırı başlattı. 15 bin askerini yer aldığı saldırı, Irak'ın işgali başladığından bu yana ABD'nin yaptığı en büyük güç kullanımıydı. Felluce'de on gündür çatışmalar sürüyor. Felluce halkı dişiyle tırnağıyla ABD ordusuna karşı direniyor.

Katiller

İşgalcilerin dili, sahip oldukları asker miktarı ve koruma sayılarına göre terbiyesizleşiyor. ABD Savunma Bakanı ve dev şirketlerin hisse ortağı ve sözcüsü Donald Rumsfeld, "Felluce'nin temizliği zaman alacak" açıklamasını yaptı. Rumsfeld'in temizlik dediği, sivil Iraklıların kitleler halinde öldürülmesi, yok edilmesi.

Rumsfeld'in temizlik dediği, ambulansların füzeyle vurulması.

Bezme bir dili, ABD Genelkurmay Başkanı Orgeneral Myers da kullanıyor. Myers, Felluce'nin Irak'taki direnişe son vermek için güç kullanımına başvurulan son yer olmaya çağını söyledi. ABD Genelkurmay Başkanı tehdit ediyor, saldırmaya devam edeceğiz diyor.

Neden saldırdılar?

Myers, saldırının Irak'ın eski yönetime bağlı unsurlardan ve Irak'ın başarıya ulaşmasını istemeyen yabancı savaşçılardan kurtarmak için düzenlendiğini belirtti. Kuşkusuz, İkinci Dünya Savaşı da Sırp veliahtı öldürüldüğü için çıktı!

Zaten ABD Irak'a kitle imha silahları olduğu için saldırdı!

ABD işgalinin bir kutsal amacı da Irak'a demokrasi

getirmektir!

G. W. Bush da dünya özgürlükler hareketinin lideri zaten!

Myers yalan söylüyor, Rumsfeld yalan söylüyor, Bush yalan söylüyor!

Felluce'ye saldırının zamanlaması, Bush'un ABD'de seçimi kazanmasından sonra Irak'ta ise 2005 yılının Ocak ayında yapılacak seçimlerin öncesine denk düşürüldü.

Seçimi kazanan Bush'un gövde gösterisi yapmaması düşünülemezdi. 15 bin askerle yapılan bir hareket, sadece Felluce'yi yok etmeyi değil, tüm dünyaya da mesaj vermeye amaçlıyor.

ABD'nin, Bush'un kararlılığını sorgulamak isteyenlere gözdağı veriyor.

İşgalciler ayrıca Irak'ta yapılacak seçimlerden önce de tüm Irak direnişçilerine gözdağı vermeye hedefliyor. Seçimlerin yüksek katımlı ve sorunsuz geçmesini, ABD'nin Irak işgalinin meşruluğunun kanıtı olarak göstermeyi hedefleyen Bush ve kabinesi, seçim öncesi, tüm direniş merkezlerini yıldırma hedefliyor.

Felluce saldırısının bir nedeni de hiç şüphe yok ki Bush'un intikam histerisi. ABD güçleri, Nisan ayında da kente büyük bir operasyon düzenlenmiş, 600'den fazla kişinin ölümü ardından denetimi yerel aşiret güçlerine bırakarak çekilmek zorunda kalmıştı. Şimdi bu geri çekilişin intikamını almaya çalışıyor.

Kuşkusuz Felluce saldırısının en önemli nedeni, Felluce'nin Irak'ta her geçen gün yaygınlaşan direnişin ilham merkezlerinden birisi olması.

Irak halkı kazanacak

Felluce'de sadece korku ve dehşet hüküm sürmüyor. Her şeye rağmen Felluce

halkı direniyor. Son kalan silahıyla, son kalan gücüyle işgalcilere karşı koyuyor.

Üstelik, ABD'nin Felluce'de başlattığı katliam, Iraklı direnişçilere daha ısrarlı, daha kararlı direnmek için güç veriyor.

Felluce bombalanmaya başladığı andan itibaren Irak'ın her yanında bombalar patlamaya, karakollar basılmaya, gösteriler örgütlenmeye başladı.

Bush ve yavru şahinleri yanılıyor! Direniş virüsü bir kez Irak halkına sirayet etti!

Bush ve diğer katiller yanılıyor! Irak halkı, kendisine rağmen, tüm değerlerini, geleneklerini, isteklerini bombayla, işkenceyle ve ölümlerle yok sayanların demokrasisine ihtiyaç duymuyor. Ve böyle bir demokrasiye izin vermeyecek.

Saddam Hüseyin'i uzun yıllar destekleyen, ardından 10 yılı aşkın bir süre Irak'a ambargon uygulayarak 500 bini çocuk 1 milyon kişinin ölümüne neden olan, 21 aylık işgalde ise 100 bin sivil Iraklıyı öldüren bir güce, Irak halkı boyun eğmeyecek.

Irak halkı gerçeklerin gün gibi farkında. Bir köşe yazarının dediği gibi, "Fransızlar, yarım milyon askerle Cezayir isyanını bastıramadı. Aynı sayıdaki ABD askeri Vietnam'da başarısız oldu. Irak'ta da aynı şey yaşanacak. Cezayir ve Vietnam'da olduğu gibi savaş, ancak işgal bitince sona erecek".

İşgali ise direnen Irak halkı bitirecek, her eylemleriyle Irak direnişine destek olan küresel savaş karşıtı hareketle birlikte.

İşgalin boyutları

Saldırıya 15 bin ABD ve Irak ordusu askeri katıldı. ABD uçakları Felluce'de zaten az sayıda olan kliniklerden birisini bombaladı. Klinikte çok sayıda insan öldü.

Felluce halkı, yaralıların tedavi gördüğü tek katlı kliniğe şiddetli bombardıman nedeniyle asla ulaşamadı.

Savaşın önce nüfusu 300 bin olan Felluce'nin ana hastanesinden **Dr. Sami Cumali**, yaralılara yardım için gittiği bir evden gazetelere yaptığı açıklamada, "Amerikan saldırısı altında kentte tıbbi araç gereçler süratle tükeniyor, sadece birkaç kliniği açık tutabiliyoruz. Felluce'de şu durumda çalışabilen tek cerrah yok. Elimizdeki tek ambulansımız Amerikan ateşinde isabet aldı ve bir hekim yaralandı. Evlerde çok sayıda yaralıya ulaş-

mıyoruz. 13 yaşında bir çocuk ellerimde öldü." diyor.

ABD'li işgalcilerin açıklamalarına göre Felluce'de bin 200 Iraklı öldürüldü.

Kızılhaç, şehirden kaçarak başka bölgelere sığınan binlerce Iraklı'nın günlerdir yeterli gıda, su ve tıbbi yardımdan yoksun olduğu da açıkladı.

Irak Kızılay', şehirde bir felaket yaşandığını açıkladı.

ABD askerleri kentin giriş çıkışlarını kapattı. Ambulansların çalışmasına da izin verilmediği için, sokaklarda çok sayıda ceset olduğu, bazı cenazelerin evlerin bahçelerine gömüldüğü açıklandı.

Uluslararası yardım kuruluşları da kentte tam bir insanlık dramı yaşandığı uyarısında bulundu. Elektrik, su ve telefon hatlarının kesik olduğu Felluce'ye

büyük zorlamalarla yardım ulaştırıldı. Ancak Felluceliler, evlerinden çıkamadıkları için yardım malzemeleri dağıtılamadı.

İşgal başladığından bu yana Irak'ta ölüm oranı 58 kat arttı.

John Hopkins Üniversitesi Halk Sağlığı Okulu'ndan ABD'li araştırmacılara göre, 100 bin sivilin çoğu koloniyon güçlerinin düzenlediği hava saldırılarında hayatını kaybetti.

Yine ABD'li araştırmacılara göre, Tek tek ölüm vakalarının ise çoğunluğunu kadın ve çocuklar oluşturuyor.

Irak'ta ayda 3 bin çocuk hayatını kaybediyor. Irak Sağlık Bakanlığı'nın verdiği rakama göre Irak'ta her gün 100 çocuk ölüyor.

Ülkede yaşanan ilaç sıkıntısı ise Saddam dönemindeki ambargolu günleri bile aratacak seviyede.

Felluce: Direnişin simgesi

Bağdat'ın yaklaşık 50 km batısında yer alan Felluce, Amerikan ve Iraklı güçlerin en fazla zorlandığı kentlerden biri.

Felluce, eskiden beri Saddam Hüseyin rejimine verdiği destekle tanınıyor. Bugün de işgale karşı en önemli direniş merkezlerinden birisi olmasının nedeni, İslami cihad militanlarının hakim olması değil. Kent, çoğunluğu milliyetçi bir anlayışa sahip gruplar tarafından denetleniyor.

Fırat nehrinin ortadan ikiye böldüğü Felluce, Bağdat'tan Ürdün ve Suriye'ye giden ana yollar üzerinde yer alıyor. Bu nedenle halkı hem tarım, hem de kamyunculukla

geçiniyordu. Ancak Irak'ın işgal ardından istikrarı zılgı sürüklenmesiyle 300 bin kişilik nüfusunun büyük bölümü işsiz kaldı. İngilizlere ve ABD güçlerine öteden beri sıcak bakmayan kent halkı, işgal sonrasında daha da öfkelenildi.

İşgalin başlamasından kısa süre sonra, 28 Nisan 2003'te kentteki bir okulu üs olarak kullanmak isteyen Amerikan askerlerini protesto amacıyla binlerce kişi Felluce sokaklarına döküldü. Protestoculara ateş açan askerler 13 kişiyi öldürdü;

sonraki günlerde iki kişi daha öldürüldü.

Irak'taki işgal güçlerine yönelik ölümcül pusuların ilk üçünden ikisi de Mayıs ve Haziran aylarında burada kuruldu.

2004 yılının Hıziran ayında ise Dört ABD'li özel güvenlik görevlisi 31 Mart tarihinde sokak ortasında öldürüldü. ABD bu olayın üzerine kente ilk topyekün saldırılarını düzenledi; ancak 600'den fazla kişinin ölümü ardından denetimi yerel aşiret güçlerine bırakarak çekilmeye zorunda kaldı.

Felluce'de ABD'li resmi ağzların açıkladığı gibi yabancı direnişçilere hemen hemen hiç rastlanmıyor.

Evdeki hesap çarşıya uymuyor

Sünni din adamları, İyad Allavi'nin saldırı için yetki vermesi üzerine Ocak'ta yapılması planlanan seçimleri boykot etme kararı aldı. Ayrıca bir haftalık bir genel grev çağrısı yapıldı.

Sünni Irak İslami Partisi, ABD'nin Felluce operasyonunu protesto etmek için hükümetten çekilmeye karar verdi. "Bu saldırının bir parçası olamayız" dediler.

Mukteda El Sadr'ın grubu da, Felluce'de gerçekleşen katliama tepki olarak Ocak ayındaki seçimlere katılımını askıya aldığı açıkladı.

Irak ordusunda çözülme

Felluce operasyonunda, ABD kuvvetlerinin yanında yer alan Irak ordusunda yoğun firar vakaları yaşanıyor.

ABD radyosu NPR'nin açıklamasına göre, Felluce'de görevli 500 askerlik bir Irak taburunun mevcudu, son 2 haftada 170'e düştü. Bu birlikten sadece hafta sonunda 250'den fazla Irak askerinin firar ettiği belirtildi.

Bağdat'ta Felluce'yle dayanışma gösterisi

Felluce'de günlerdir devam eden saldırının emrini başbakan İyad Allavi vermişti. Bağdat'ta binlerce gösterici yaptıkları eylemle ABD ordusunun Felluce'ye saldırısını protesto etti. Göstericiler Geçici Irak Hükümeti ve Başbakan İyad Allavi'yi korkaklık ve ABD ajanı olmakla suçladı. ABD bayraklarının yakıldığı eylemde üzerinde "Güneş Allavi'nin batmasıyla doğacak" yazılı bir pankartlar açıldı.

**Bush'a
karşı
4 yıl**

Yüzbin Iraklı'nın katiline karşı

Şimdi mücadele zamanı

ABD başkanlık seçimleri bitti. Bush 58 milyon 849 bin 406 oyla yeniden kazandı. Yasal olarak dört yıl daha, doktrinini uygulamak için Beyaz Saray'da oturmaya devam edecek.

Seçimin anlamı

ABD başkanlık seçiminin anlamını en iyi, Kerry'nin seçim yenilgisini kabul ettiği konuşmasında kaygılı bir biçimde söyledikleri ifade ediyor. Seçmenlerden 55 milyon 279 bin 768 oy alan Kerry, Bush'a sevgi ve saygılarını iletikten sonra "hepimiz biriz, ABD'nin bölünmesine izin vermeyeceğiz" dedikten sonra, konuşmasını, "Bugün Amerika'nın yaralarının sarılmasına başlayabiliriz" sözleriyle bitirdi.

Kerry'nin üstünü hızla örtmek istediği gerçek, çok sayıda yorumcunun fay hattı diyerek derinliğine vurgu yaptığı ABD'de toplumsal kutuplaşmadan başka bir şey değil.

Seçimlerde 115 milyon kişi oy kullandı. %56'lık oy kullanma oranı, seçimlere rekor bir katılım olduğunu gösteriyor. ABD'de 1964'teki seçimlerden beri böyle yüksek bir seçim katılımı gerçekleşmemişti.

Bu rekor katılım, açık ki Kerry'i rahatsız eden seçmenlerin siyasi kutuplaş-

masıyla birlikte gelişti. Kerry'e oy verenler Bush'a oy verenlerin sınıfsal, etnik, dinsel ve siyasi kökleri de birbirinden oldukça farklı.

CNN'in araştırmasına göre, oy kullanan erkek nüfusun yüzde 54'ü Bush'a, yüzde 45'i Kerry'ye, kadınların yüzde 52'si Kerry'ye yüzde 47'si Bush'a oy vermiş. Beyaz erkeklerde dağılım yüzde 61 Bush, yüzde 38 Kerry, beyaz kadınlarda yüzde 54'ü Bush, yüzde 45'i Kerry. Beyaz olmayan erkeklerin yüzde 68'i Kerry, yüzde 30'u Bush, beyaz olmayan kadınların yüzde 75'i Kerry, yüzde 24'ü Bush. Kerry Afrikalı Amerikalılarda 9'a 1 oranında başarı sağlarken, beyazlarda 4'e 6 kaybetmiş. Kerry 18-29 yaş oylarını almış, Bush diğer tüm yaş gruplarında kazanmış.

ABD'de kadınlar ve renkli insanlar Bush'u tercih etmediler. Tıpkı gençler gibi.

Bush, orta sınıf ve zenginlerden daha çok oy alırken, yoksullar ve orta sınıfın altı Bush'u tercih etmedi. Bush'u destekleyenler, yüzde 76 ile evanjelik, beyaz Protestanlardan sonra, yüzde 79 muhafazakarlar, yüzde 59 kırsal kesimde yaşayanlar, yüzde 58 gaziler, yüzde 58 beyaz erkekler, yüzde 56 evli

Bush'un arkadaşları ve dava dostları!

Tony Blair: Hepimiz başkana tebriklerimizi yollamalıyız.

Silvio Berlusconi ve Vlademir Putin (Berlusconi'nin Rusya ziyareti ABD seçimlerine rastladığı için seçim sonuçlarını tv'den birlikte izlediler): Putin, Bush'un kazanmasının ABD halkının terör tehdidinde prim vermediği anlamına geldiğini söyledi. Berlusconi ise, "Bush politikalarının devamı işimize gelir" dedi.

Avusturya, Polonya ve Japonya Bush ile ittifaklarının sürmesinden memnun olduklarını tekrarladılar.

Alman İçişleri Bakanı Otto Schily: "İşgale karşı olsak da Irak'ın inşası ülkemizin yararına."

Çoğu Irak işgalinin ortağı. Bazıları ise işgale ortak olmaya çalışıyor. Hepsisi kendi egemen sınıflarını temsil ediyor, hepsinin elinde öldürülen Iraklıların kanı var.

insanlar, yüzde 56 Güneyliler oldu.

Seçmenlerin yüzde 41'ini oluşturan silah sahiplerinin yüzde 61'i, yani ezici çoğunluğu Bush'u destekledi.

Seçmenler arasında terörizmin en önemli sorun olduğunu düşünenlerin %86'sı da Bush'u destekledi.

Bush'a oy vermeyenler

Bush, 11 Eylül saldırılarının toplumda yarattığı korkuyu derinleştiren, Amerikalıları her

an kendilerini öldürmeye kurulmuş düşmanlara karşı kıskırtan "terörizm" öcüsünü başarıyla kullandı. Böylece doğal oy tabanını oluşturan milliyetçi, eski asker, beyaz-ırkçı, üst ve orta sınıf üyesi, maço ve erkek oy tabanını geliştirdi. Bush'a oy verenlerin %36'lık kesimi Irak savaşına karşı çıkmasına rağmen güvenlik sorunlarının çözümünün Bush'un iktidarda bir dönem daha kalmasından geçtiğini düşündükleri için oy verdiler.

Bir de Bush'a oy vermeyenler var. %1'lik bölümü Ralph Nader'e, %49'u ise Kerry'e oy veren bu kesimin profili ise, önümüzdeki dönemde ABD'de savaş karşıtı mücadelenin üzerinde yükseleceği zemini oluşturuyor.

Kadınların yüzde 54'ü oyunu Kerry'e verdi. Bush, Amerika'da siyahlardan sadece %10 oranında oy alabildi. 18-24 yaş arası seçmenlerin ezici çoğunluğu Bush'a oy vermedi. Siyah kadınların %91'i Bush yerine Kerry'i tercih ettiler. Kerry'nin en çok oy aldığı ikinci kesim ise %66 ile sendikali işçiler oldu. Gay, lezbiyen, biseksüeller ev eşcinsel evliliğini savunanların ezici çoğunluğu Bush'a oy vermediler.

Nader'e oy verenlerin tümü, Kerry'e oy verenlerin ise %86'sı savaşa çok net bir biçimde karşı çıkıyor.

ABD seçmenlerinin %82'si yıllık 100 bin doların altında kazananlardan oluşuyor. Bu kesimler arasında Bush daha az oy alırken, gelir düzeyi yüksek seçmenler Bush'a daha fazla oy verdiler. Bir yandan siyahların ve aslında beyaz olmayan Amerikalıların ezici çoğunluğu, sendikali işçilerin ezici çoğunluğu, cinsel özgürlükleri savunanlar, kürtaj hakkını ve kadın haklarını savunanlar, düşük gelirli ve fakirler, savaş karşıtları, özgürlüklerin genel olarak genişletilmesinden yana olanlar Bush'a oy vermediler.

Kerry bir alternatif değildi

ABD seçimlerinde temel politik konular şu başlıklarda toparlanabilir: Irak savaşı, terörle savaş, savunma harcamaları ve politikaları, eşcinsel evlilikler, kürtaj yasası, çevre ve küresel ısınma, eğitim, sağlık, bütçe ve vergi politikaları, ticaret ve bireysel silahlanma kontrolü.

Bush tüm bu başlıklarda milliyetçi, saldırgan ve keskin, Kerry tüm bu politikalarda ne dediği belli olmayan, tutarsız ve zaman zaman Bush kadar milliyetçi bir çizgi izledi.

Bireysel silahlanma ve silah kontrolünde Bush, silah üreticilerini yargıdan muaf tutan yasalara açıkça destek verir ve Eylül ayında süresi dolan saldırı silahlarına yasak getiren yasaların uzatılmasına karşı çıkarken, Kerry, sadece silahlarda 'çocuk kilidi'ni zorunlu hakle getirmeyi öneriyordu.

Eğitim politikalarında Bush, "Hiçbir çocuk geride kalmamasın" diye tanımlanacak yasayla, okullara verilecek maddi kaynağın, öğrencilerin elde edecekleri başarıya bağlı olmasını öngörürken, Kerry, bu eğitimde özelleştirme ve

öğrenciler arasında ilk eğitimden başlayarak şiddetli bir rekabeti artırma önerisi karşısında lafı geveleyip duruyordu.

Bush kürtaja karşı çıkıyordu. Kerry de ilerlemiş hamileliklerde kürtaja karşıydı.

Bush, küresel ısınmayla mücadele amaçlı Koyoto Protokolü'ne karşıydı. Kerry de Kyoto Protokolü'nün imzalanmasına karşıydı!!!

Irak savaşı konusunda ise, Kerry zaten savaş oylamasında savaştan yana oy kullanmış ve Bush'a destek vermişti. 11 Eylül'den sonra ABD Senatosu'nda savaşa karşı çıkan üç Demokrat parti üyesinden birisi Kerry kesinlikle değildi.

Bu, Bush'la Kerry arasında hiçbir fark olmadığı anlamına gelmez. Ama Kerry'nin Bush'tan farklarının bu ABD seçimlerinde ortaya çıkan politik saflaşmaya önderlik etmesine izin vermeyecek kadar küçük olduğunu gösterir. Sadece Kerry ve Bush arasındaki farklılığın az olması değil, Demokrat Parti ve Cumhuriyetçi Partilerin her ikisinin de ABD egemen sınıfının partileri olması ABD'deki toplumsal muhalefetin demokratlar tarafından soğutulmasına neden oldu.

Kerry'e oy veren kitlelerin özgürlük isteği ve savaş karşıtlığını küçümsemek gerekiyor. Ama ABD'de başarılması gereken zaman zaman dev gösterilere imza atan savaş karşıtı hareketin ve Bush'tan kurtulmak için Kerry'e oy veren kitlelerin sesi olabilecek, mücadele içinde yan yana gelen aktivistlerin politik ihtiyaçlarını karşılayabilecek yeni bir sol hareketi inşa etmektir.

Şimdi seçimler bitti. Bush kazandı, ama dünya savaş karşıtları yenilmedi. Şimdi mücadele zamanı. Küresel direnişin güçlendirilmesinin zamanı.

ABD'de seçimler sürerken BBC'nin internet sitesinde seçim sonuçlarıyla ilgili tartışmalar yapıyordu. Bu tartışmalara Belçika'dan şöyle bir katkı yapıldı: "Uyandım ve Bush'un önde gittiğini gördüm. Midem buluyor. Keşke yatağa dönüp, dört sene sonra uyanabilsem." Sarah, Brüksel, Belçika Gerçekten de tüm dünyada çok sayıda insan mide bulantısı ve

Uyumadan, beklemeden mücadeleye devam

can sıkıntısı yaşadı. Bu can sıkıntısının nedeni, uzun bir süredir savaşa, işgale ve Bush'a karşı milyonlarca insanın katıldığı gösterilerin hiçbir işe yaramadığı fikri oluşturuyor. Bu fikir doğru değil. - Mücadelemiz Irak işgalini

geciktirdi - Bush ve kabinesini politik olarak mağlup etti, Bush'un seçimi kazanmış olmasından çok, savaş yalanlarının birer birer ortaya serilmiş olması çok daha önemli. - Irak halkına direnme gücünü

verdi ve Bush'un Irak'ta başının bayağı girmesine yardımcı oldu. - Savaşın insanlık ve özgürlük adına değil, bir avuç küresel sermaye baronunun küresel hegemonya politikalarının ürünü olarak başlatıldığını kanıtladı. - Bir çok ülkenin yöneticilerinin

Bush'la rahat rahat ittifak kurmasını engelledi. - Yepyeni bir küresel dayanışma ağını kurdu, seçimlerde sadece Amerikalılar değil dünya vatandaşlarının oy verme hakkı olsaydı Bush ezici bir biçimde mağlup olurdu. Irak halkı direniyor, küresel savaş karşıtı hareket bileleniyor. Dört sene değil, dört gün değil, hemen mücadeleye!

Arafat ve Filistinli savaşçılar

Arafat ve Ebu Cihat

Arafat ve Filistinli çocuk

Arafat halktır, halk ölmez!

Direnişin simgesi

Filistin hareketinin önderi öldü. Bazı Filistin örgütlerine göre Arafat öldürüldü. Karısı da FKÖ önderliğini benzer bir biçimde suçluyor. Ölümü etrafında tartışılmasına rağmen otopsi yapılmadı. Arafat'ın ölüsü bile egemen sınıfları rahatsız etti, korkuttu. Cenazesi alelacele Paris'den Kahire'ye getirildi. Burada askeri bir merasim yapıldı. Ortadoğu'nun krallarının, şeyhlerinin katıldığı iğrenç bir askeri merasim.

Sonra cenaze ülkesine, işgal altındaki Filistin'e, Ramallah'a geldi.

Yüzbinlerce Filistinli onu bekliyordu. Oysa kimilerine göre halk içindeki desteği azalmıştı.

Burada da cenaze aylardır adeta bir hapseden gibi içine tıkıldığı Mukata'da alelacele toprağa verildi.

Filistin halkı 40 yıllık önderine güleğüle bile diyemedi.

Bütün korku Filistinlilerin cenaze ile birlikte Kudüs'e doğru yürümesi korkusuydu.

Yaser Arafat Filistin Devlet Başkanı olmanın dışında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün, ve FKÖ içindeki El Fetih örgütünün de lideri.

El Fetih-FKÖ Filistin halkını birleştiren,

mücadelesini, uğradığı zulmü dünyaya duyuran örgüt.

Arafat bir milliyetçi. Onun bir tek hedefi vardı: Filistin halkının kovulduğu topraklara geri dönmesi ve kendi devletini

kurması.

Filistinliler on yıllardır bu hedef için mücadele ediyor ve başlarında ve yanlarında daima Arafat var. Arafat mücadelesi Filistin halkının ve Filistin mücadelesinin simgesi.

Arafat'ın milliyetçi çizgisi Filistin halkının mücadelesine bir çok defalar olumsuz etkilerde de bulundu.

Arafat ve örgütü El Fetih ve El Fetih'in hemen tüm politikalarını belirlediği Filistin Kurtuluş Örgütü, FKÖ, ana vatanlarından kovulan Filistinlilerin yaşamak zorunda kaldıkları ülkelerin rejimleri ile daima iyi geçindiler. Oysa Filistin hareketi için çözüm İsrail'in askeri olarak yenilmesinden değil, ortadoğu'da ki gerici Arap rejimlerini devrilmesinden geçmektedir.

Gerici Arap rejimlerini devrilmesinde ise açık ki buralarda yaşayan Filistinlilerin büyük bir rolü var.

Örneğin 1968 Mart'ın da Filistinlilerin Arafat ve Ebu Cihat'ın önderliğinde Ürdün'de Karamah'da kazandıkları zafer başta Ürdün olmak üzere bütün Arap dünyasını sarstı. Karamah Arapların İsrail'e karşı kazandıkları tek zaferdir.

Karamah'ın arkasından Ürdün'de Filistin hareketinin etkisi giderek artmaya başladı ve bu ülkede adeta ikili bir iktidar doğdu.

Eylül 1968'de Ürdün ordusu Filistinlilere saldırdı. Diğer Arap devletleri bu saldırıya seyirci kaldılar. Kara Eylül denen katliam yaşandı. Filistinliler katledildi.

Arafat Mart-Eylül arasında Ürdün'de iktidarı almak için adım atmadı.

Aynı gelişme yaklaşık bir biçimde daha sonra Lübnan'da gerçekleşti.

Bütün bu olaylar Filistin hareketine İsrail'den daha çok zarar verdi.

Bütün bunlara rağmen Arafat Filistin hareketini yoktan var eden liderdir.

İsrail Başbakanı Şaron Arafat için "Bu ülkeden, çek, git defol" diyordu. Arafat'ı kendi ülkesinden kovmaya çalışıyordu.

Defalarca ölüm tehditleri yapıldı. Bütün bunlar Arafat'ın Filistin hareketi için ne denli önemli olduğunu gösteriyor.

Arafat'tan sonra ne olacak?

ABD ve İsrail Arafat'tan kurtulduğunu ve bundan sonra işlerinin daha kolay olduğunu düşünüyorlar.

Yanılıyorlar! Onların hesabı FKÖ'nün başına uzlaşmacı bir liderliğin gelmesine ve bu yeni liderlikle işlerin kısa zamanda ve oldukça sorunsuz tamamlanacağına dayanıyor.

İşin bu kısmında büyük

olasılıkla yanılmıyorlar.

FKÖ'nün başına şimdiden uzlaşmacı bir liderlik yerleşmeye başladı ama bu liderlik ne kadar uzlaşırsa uzlaşınsu Filistin halkına kabul ettiremez.

Arafat bir dizi uzlaşmayı ve geri adımı halkına kabul ettirebilme yeteneğine sahipti çünkü o, halkı ile sayısız kereler birlikte savaşmış, acılarını pay-

laşmıştı.

Onun otoritesine bir başka liderin sahip olması kolay değil.

Şimdi Filistin hareketi içindeki her türlü bölünme daha da derinleşecektir.

Bir yandan FKÖ içindeki mücadele derinleşirken diğer yandan da FKÖ il diğer Filistinli örgütler arasında daha açık ve sert bir mücadele başlayacak.

Simge bir önder

Roni MARGULIES

El Fetih Örgütü'nün İsrail Devleti'ne karşı 1965 Ocak ayında gerçekleştirdiği ilk silahlı eylemden bu yana, tam kırk yıldır, Arafat Filistin kurtuluş mücadelesinin önderi ve simgesi oldu. Bu dönem içinde, Arafat'ın solunda ve sağında bir dizi alternatif isim çıktı, fakat hiçbir hareketin tümünün temsilcisi olmayı başaramadı.

Filistin mücadelesinin 40 yılına baktığımızda, askerî, siyasî veya diplomatik alanlarda Arafat'ın tek bir önemli başarısı olmadığı söylenebilir. Oslo barış görüşmelerinde önerilen avuç içi kadar alanda bile olsa, hala bir Filistin devleti yoktur, Filistinlilerin ezici çoğunluğu hala kamplarda ve sürgünde yaşamaktadır, İsrail devleti kendi sınırları içinde ve dışında Filistinlilerin haklarını hala tanımamaktadır.

Bütün bunlara ve kesintisiz yenilgi görüntüsüne rağmen, Arafat ve Filistin halkı son dönemde başka hemen hemen hiçbir ezilen halkın (örneğin İrlandalıların, Baskların, Şıhların) başaramadığını başarmış ve başarmaktadır: İsrail Devleti'nin kurulduğu 1948 ile 1965 arası yıllarda dünyanın haberdar bile olmadığı Filistin sorununu bölgenin ve dünyanın gündemine sokmuşlar, gündemden hiç düşmemesini sağlamışlar ve bu sorun çözülmeden bölgede kalıcı bir barışın sağlanamayacağına dünyayı ikna etmişlerdir.

Bu başarı olmasaydı, Filistin halkı çoktan Amerika'nın kızıldeğerlileri veya Avustralya'nın Maorileri gibi olmuş olacaktı; dışarıdan gelip kendi topraklarında devlet kuranlar tarafından yok edilmiş, ulus olarak hakları ortadan kaldırılmış, emperyalizmin tarihinin acı şanssızlıkları kategorisine düşmüş bir halk olacaktı.

Dahası, Arafat ve FKÖ (ve elbet Filistin halkı) tarihten silinmemeyi, gündemden düşmemeyi dönemin en güçlü emperyalist gücünün ve onun en güçlü müttefiğinin tüm çabalarına rağmen başarmışlardır. Filistinlileri yok edip susturarak Orta Doğu'yu sülman hale getirmenin, sadık krallar, şeyhler ve diktatörler tarafından yönetilen, çıt çıkmayan bir bölge haline getirmenin Amerika ve İsrail için ne kadar önemli olduğu düşünülürse, Filistinlilerin başarısı daha kolay anlaşılır. (Benzer bir başarının Türkiye topraklarında yaşandığını bilmem belirtmeye gerek var mı).

Arafat eleştirileri

Arafat 40 yıl boyunca sayısız eleştiriye maruz kalmıştır. Bunları üçe ayırmak gerekir. Soldan gelen eleştiriler, İsrail ve dışındaki aydınların eleştirileri ve Filistin hareketinin içinden eleştiriler.

Arafat devrimci, sosyalist veya marksist değil, bir ulusal hareketin önderidir. Hayattaki tek amacı, bir Filistin devletinin kurulması olmuştur. Bu devletin biçimi, demokratik olup olmaması, emperyalizme darbe vurmamak, İsrail Devleti'ni yok etmek gibi kaygıları yoktur. Bunlar, ulusal hareketleri ille de ilerici veya marksist zanneden veya böyle olmaları gerektiğini düşünen solcuların kaygılarıdır. FKÖ'yü kurmadan önce müteahhit olan Arafat'ın (ve yakın çevresinin) ise bu tür kaygıları yoktur; ulusal hareketin çıkarları doğrultusunda gereğinde diplomasi yapmıştır, gereğinde ödün vermiştir, çok zaman solculara "satıyor!" dedirten işler yapmıştır. İnanmadığı ve inandığını iddia etmediği bir amacı satması mümkün olmadığına göre, bu tür eleştiriler anlamsızdır.

İsrail ve Avrupa'da, özellikle son yıllarda, Arafat'ın diktatör olduğu, anti-demokratik olduğu, başında bulunduğu Filistin yönetiminde yolsuzluk yapıldığı, artık Filistinlilere yeni bir önder gerektiği eleştirileri yaygınlaşmıştır. Üstelik bu eleştiriler, Arafat yıkıntıları arasında ev hapsinde yaşarken yapılmaktadır. Bu tür eleştirileri yapmak, doğruluk payı ne kadar olursa olsun, Filistinli olmayanlara ve özellikle de İsraililere düşmez. Birincisi, Arafat tüm Arap dünyasında tek seçilmiş başkandır. İkincisi (ve daha önemlisi), Arafat ve Filistinliler insanlık dışı boyutlara varan bir saldırı altındayken, Filistinli olmayanlara düşen bu saldırıyı kınamak, direnenlere mümkün olduğunca yardım etmektir. Ölüm kalım mücadelesi veren bir halka, "Sizin başkanınız demokratik değil, beğenmiyorum, değiştirin" demek soyut ve anlamsız bir densizliktir.

Filistin hareketinin içinden, özellikle Edward Said gibi Filistinli aydınardan gelen eleştiriler ise, Arafat'ın kişiliğine yönelik değil, siyasi eleştirilerdir. Ne yapmak, nasıl yapmak gerektiği, örneğin Oslo sürecinde ne ödünler verip vermemek gerektiği ile ilgili eleştirilerdir. Bunlar, mücadele içinde, canlı bir hareketin kendi içindeki tartışmalarıdır. Hareketi kayıtsız şartsız destekleyenler, hareketin karar ve seçimlerini saygıyla karşılayanlar elbet bu tartışmalara katılırlar. Ama hareketin kendine simge ettiği kişinin sorgulanmasıyla başlayan bir tartışmayı hareketin hiçbir unsurunun ciddiye bile almayacağı açıktır.

Filistin

Siyonistler ilk saldırıya geçtiklerinde Filistinliler hemen hemen hiç bir ciddi direniş gösteremediler. Çoğu daha güçlü silahlara sahip, eğitilmiş siyonist silahlı örgütler Filistin topraklarını işgal etmeye başladı ve Filistinli halk panik içinde kaçtı. Bölgede yaşayan 1 milyon 300 bin Filistinliden 1 milyonu Batı yakasına ve Ürdün'e kaçtı.

Daha sonra İsrail Başbakanı olan **Golda Meir** o günlerde "Filistinli diye bir şey yoktur" diyordu.

Gerçekten de bir yıl içinde Siyonist katliam **Menahem Begin**'in ifadesi ile İsrail'i "iki aylık hayvanlardan", yani Filistinli Araplardan, temizlemiştir. Geriye kalan Araplar ise 50 yıl boyunca defalarca temizlik hareketlerine muhatap olmanın yanı sıra sistemli bir baskı altında kaldılar.

Ne var ki İsrail'in yayılmacılığı ve Filistin topraklarına el koyması burada

bitmedi.

İsrail ilerki yıllarda Gazze ve Batı Yakası'nı daha sonra ise Suriye'nin Golan tepelerini ilhak etti. İsrail bugün hala bu bölgeleri işgal etmeye devam ediyor.

Filistin kurtuluş hareketi 1960'ların ortasında şekillenmeye başladı. Bu örgütlerin içinde en büyüğü olan **El Fetih** 1 Ocak 1965'de İsrail sınırları içinde ilk eylemini gerçekleştirdi.

El-Fetih/FKÖ bu ilk eyleminin ardından 40 yıl boyunca Filistin halkının mücadelesini dünya kamuoyunun gündeminde tutmaya çalıştı ve bunda başarılı oldu. Dünya halkları fakat asıl olarak Ortadoğu halkları FKÖ sayesinde Filistin hareketi hakkında bilgilendi.

Mücadeleye ilgi gösterdi.

Ne var ki, Filistin Kurtuluş hareketi hemen hemen hiç bir askeri-poli-

tik başarı elde edemedi.

Bunun başlıca nedeni Filistin hareketinin liderliğinin mücadelelerini sınırlamasıdır.

İsrail'in işgal ettiği bölgelerden kaçan Filistinliler başta Ürdün ve Lübnan olmak üzere bir dizi Arap ülkesine yerleştiler.

Ürdün'de, Lübnan'ın bazı bölgelerinde Filistinliler çoğunluk. Aynı şekilde Körfez'deki Arap şeyhliklerinde de işgücünün çok büyük bir kısmı Filistinlilerden oluşmakta.

FKÖ hemen hepsi krallar ya da diktatörler tarafından yönetilen Arap ülkelerinin yöneticilerini daima destek güç olarak gördüler. Bu ülkelerden para ve askeri destek sağlamaya çalıştılar.

Arap ülkelerinin yöneticileri ise Filistin hareketine parta verdiler ama daima kendilerinden, kendi ülkelerindeki politik gelişmelerden uzak tut-

Ariel Sharon bir süre önce Sabra ve Şatila kamplarında olanlar için üzülmediğini söyledi. Kendisine özür diler misiniz diye sorulduğunda "Ne için özür dileyeceğim" diye cevap verdi.

Sabra - Şatila kampları katliamı

Lübnan'ın Kuzeyindeki Hıristiyanlar arasındaki faşist Falanj örgütlenmesi uzun yıllar

boyunca İsrail'in desteğini aldı. Lübnan iç savaşı boyunca Falanjlar İsrail desteği sayesinde ayakta kalabildiler. Falanjlar için Filistinli düşmanlığı en önemli birleştirici konuydu. Bu ırkçı hareket FKÖ güçleri Beyrut'tan çekilirken İsrail tanklarının himayesinde daha önce FKÖ kontrolünde olan bölgelere girdi. 3 Eylül günü İsrail ordusu Beyrut'un Sabra ve Şatila mülteci kamplarını çevirdi ve ardından Falanj birlikleri kamplara girerek herkesi katletmeye başladı.

Katliam sürerken bir İsrail tankçı subayı bir falanjiste "kadınları ve çocukları niye öldürüyorsunuz" diye soruyor. Cevap şöyle: "Kadınlar çocukları doğurur. Çocuklar büyüyüp terörist olur!"

BBC'nin net bir şekilde kaydettiği gibi İsrail Ordu Radyosu Sabra ve Şatila kamplarındaki "temizlik" hareketinin İsrail Ordusu tarafından değil Falanjist birlikler

tarafında yapılacağını duyurmaktaydı. Öte yandan Falanj lideri Beşir Cemayel ile katliamın başlıca sorumlusu ve o günlerde İsrail Savunma Bakanı olan Ariel Şaron birçok kez buluşmuşlardı.

Katliamın sonucunda 3 bin sivil Falanjlar tarafından soğukkanlılıkla katledilirken İsrail birlikleri ise tam anlamıyla katliama gözcülük yapmaktaydılar.

Şaron Sabra ve Şatila kampları katliamının sorumlusu olarak İsrail'de yargılandı ve suçlu bulundu. Hakkındaki bir başka dava ise halen Belçika'da sürmekte.

Katliamdan birkaç gün önce öldürülen faşist lider Beşir Cemayel şöyle diyordu: "Filistinliler çok fazla. Her gerçek Lübnanlı en az bir Filistinli öldürmedikçe rahat etmeyeceğiz." Falanjistlerin Sayda'da dağıttığı bildiri de ise şöyle denmekteydi: "Yakında Lübnan'da tek bir Filistinli kalmayacak. Onlar imha edilmeleri gereken mikrop-lardır."

direnişi

Filistinlinin yoksulluğu

Sürdüğü sürekli askeri işgal sayesinde İsrail Filistin Otoritesi'ndeki tüm ekonomik yaşamı kontrol ediyor.

Bu askeri-ekonomik kontrolün sonucunda 257 bin Filistinli işsiz kaldı.

Filistinliler arasındaki işsizlik oranı yüzde 57.

Filistin ekonomisi İsrail'de çalışanların işlerini kaybetmeleri yüzünden her gün 3.6 milyon dolar kaybediyor. Kişi başına düşen gelirden ise yüzde 53'lük bir kayıp oluştu.

Siyonistlerin son saldırısı ile bütün bu kayıplar katlanarak artmakta.

Barış süreci Siyonist yayılmayı hızlandırıyor

Oslo süreci başlamadan önce Batı yakasında 32 bin 750 konut vardı. Oslo süreci başladığından beri 20.371 konut daha yapıldı. Yani Batı Yakasına Siyonist yerleşim yüzde 62 oranında arttı. Bu konutlarda 110 bin kişi vardı bu sayı şimdi 195 bine çıktı.

Doğu Kudüs'e 150 bin kişi yerleşti.

Gazze şeridinin etrafı ikinci bir sıra dikenli tel ile çevrildi.

Filistinlilere ait 50 bin ağaç söküldü. Binlerce dönüm toprak askeri nedenlerle ve yol yapılacağı gerekçesi ile istimlak edildi. 2000 ev yıkıldı.

tular.

Oslo süreci ile birlikte Filistin hareketi için yeni bir süreç başladı. ABD önderliğinde İsrail yönetimi ile masaya oturan Filistin liderliği büyük tavizler verdi ve bir karış toprak üzerinde kurulacak bir Filistin devletine razı oldu. Ancak, siyonist İsrail bu kadarına bile razı olmadı. Oslo anlaşması birinci intifadayı bitirirken Şaron Mescidi Aksa'ya yanında silahlı bin kişi ile yaptığı "ziyaret" ile ikinci intifada'nın tetiğini çekti.

Şimdi Filistin halkı bir kere daha yoğun saldırı altında. İsrail uçakları, helikopterleri, tankları her gün Filistinlileri çoluk, çocuk demeden katlediyor. Halkın direnme olanakları ise çok zayıf. Ama İsrail ne

denli çok terör kullanırsa kullansın direnişi kıramıyor. Ve Filistin direnişi şimdi Irak direnişi ile birleşmiş durumda.

Filistin sorununun çözümü hiç bir biçimde İsrail'den geçmiyor. İsrail'in Filistin hareketi tarafından askeri olarak yenilmesi mümkün değil. İsrail dünyanın en büyük askeri güçlerinden birisi ve elinde nükleer silahlar var.

İsrail halkının Filistinlilerden yana tutum alması ve sorunun politik bir çözümlerle bitmesi de bazı koşullar oluşmadan mümkün değil.

İsrail siyonizm temelinde kurulmuş bir devlet. Bu devlette siyonizmi benimsemişiniz takdirde yaşama alanı ve hakkı bulamazsınız.

İsrail'deki barış hareketi dahi savaşa karşı olmasına rağmen siyonizm temelidir yani İsrail devletinin varlık hakkını tanıır. Bu ise yeni katliamlar, yeniden savaş demektir.

Filistin sorununun çözümü Ortadoğu'dan geçiyor. Ortadoğu ülkelerinde gerici Arap rejimlerinin yıkılması, bu ülkelerde güçlü emekçi hareketlerinin doğması, işçi sınıfı iktidarlarının kurumaya başlaması kaçınılmaz olarak İsrail'de de siyonizmin yıkılması anlamına gelecektir.

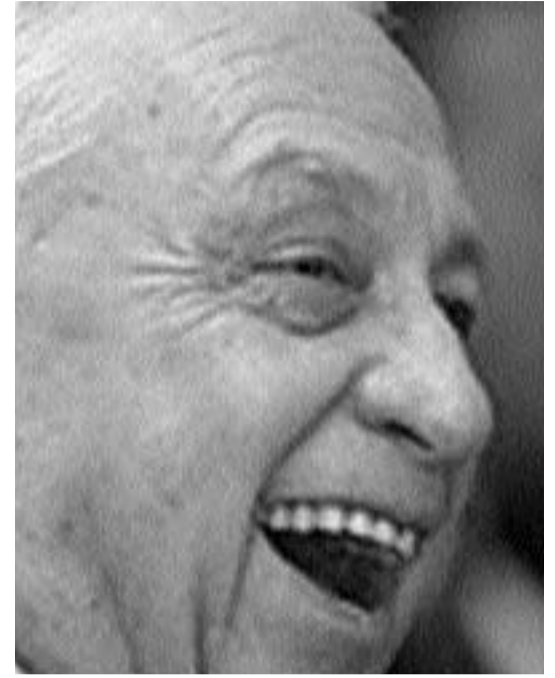
Siyonizmin yıkılması ise yeni bir birleşik, laik Filistin'in kurulmasını mümkün kılacaktır.

Özgür, laik bir Filistin ise bütün Ortadoğu için yeni bir başlangıç demektir.

Ain El Helweh katliamı

Lübnan'ın işgalindeki tek katliam Sabra ve Şatila katliamı değil. İsrail'in işgalindeki Galile bölgesinden kaçan Filistinliler Lübnan'da Sayda kenti yakınında bir çadır kent kurdular. Bu çadır kent zamanla minyatür bir Galile biçimini alırken 80 bin Filistinli buraya yerleşti.

6 Haziran 1982'de İsrail uçakları sabah saat 5.30 Ain El Helweh'yi bombalamaya başladılar. Bombardıman 10 gün sürdü. Sonunda İsrail'den getirilen buldozerlerle bu minyatür Galile kenti dümdüz edilerek yıkıldı.

Bir kasabın portresi

Ariel Şaron. Bugünlerde İsrail Başbakanı. Daha önce çeşitli bakanlıklarda bulundu.

14 yaşında Siyonist terör örgütü Haganah'a katıldı. Haganah içinde Filistinli sivillere dönük çeşitli terör eylemlerinde yer aldı. Ünlü 101. Birlik'in komutanlığını yaptı.

101'inci Birlik Şaron'un komutasında 1953'de Batı Yakası'ndaki Kibya Köyüne saldırdı. Bu saldırıda yarısı kadın ve çocuk olan 69 sivil öldürüldü 45 ev yakıldı. 26 Ekim 1953'de ABD Dış İşleri Bakanlığı bu katliamda öldürülenlere baş sağlığı diledi ve sorumlularının yargılanmasını istedi!

1956'da Sina Yarımadası'nda savaştı. 270 savaş esirini öldürdü. Bu öldürülenlerin bir kısmı Mısır'da çalışan Sudanlı yol işçileri idi.

Şaron'un birliğindeki bir yüzbaşı olayı şöyle anlatıyor:

"Hepsini öldürdük. Biri yaralı bir biçimde kaçtı. Sonra dizlerinin üzerinde geri döndü. Susamıştı. Onu da ölü yoldaşlarının yanına gönderdik."

1971 Ağustos'unda Gazze'de 2 bin konutun yıkılarak 12 bin kişinin evsiz kalmasını sağladı. Bu yıkıma direnen yüzlerce genç erkek tutuklanarak Ürdün'e yollandı. 104 Filistinli öldürüldü. 600 Filistinli aile zorla Sina çölüne yollandı.

6 Gün savaşında İsrail Ordusu'nun Güney Komutanıydı.

Daha sonra Savunma Bakanı oldu. Onun bakanlığı sırasında (4 Temmuz 1982 - 15 Ağustos 1982) 29.500 sivil İsrail Ordusu Tarafından öldürüldü. Bunun yüzde 40'ı çocuktu.

Sabra ve Şatilla kamplarına Ketayibin (Lübnan faşist örgütlenmesi) saldırısını örgütledi. Faşist liderlerle defalarca görüştü. Kızıl Haç'a göre Sabra ve Şatilla kamplarında 2 bin 400 kişi öldürüldü. Ertesi gün 350 ceset daha bulundu. Ölü sayısı 2.750'ye çıktı. İsrail Ordusu ölü sayısının 700-800 kadar olduğunu iddia ediyor.

İsrail'de kurulan İzak Kahan (İsrail Yüksek Mahkemesi Başkanı) komisyonu Ariel Şaron'u Sabra ve Şatilla kampları katliamından dolayı suçlu buldu.

1990-92'de Bayındırlık ve Konut Bakanı oldu. 2001'de Başbakan oldu ve Filistinlilerin toplu katliamını planladı. Yüzlerce Filistinlinin terör eylemleri ile öldürülmesinin sorumlusudur.

Aşırı sağcı Tsomet Partisi militanlarına yaptığı konuşmada:

"Hepiniz koşun. Mümkün olduğunca çok teppeyi ele geçirin. Şimdi ne ele geçirirsek hepsi bizim elimizde kalacak. Ele geçiremediğimiz her şey onlara gidecek" dedi.

İsrail Emperyalizmin bekçi köpeği

İsrail deyince akla ilk gelen şey bu ülkenin Yahudilerin ülkesi olmasıdır. Oysa bu iki açıdan doğru değil.

İsrail Yahudilerin değil, siyonistlerin ülkesidir. Bu nedenle korsan bir devlettir.

İkinci olarak ise İsrail'in üzerinde kurulduğu topraklarda, siyonistler gelmeden önce yaşayan bir halk vardı, Filistinliler. Siyonizm bu halkın varlığını görmez ve karşılaştığı yerlerde de Filistinlileri imha ederek, Filistinlilerin üzerinde yaşadığı toprakları kendisine mal eder.

En baştan beri siyonist hareketin önderliği İsrail'in kuruluşunu ırkçı ve emperyalist Avrupa'ya bağlı gördüler. Avrupalı emperyalist güçlerin desteği olmadan İsrail devletinin kurulmasının mümkün olmadığını bilinciyle hareket ettiler.

2. Dünya Savaşı'nın ardından, dünyada dengeler değişip, Avrupalı emperyalist güçler gerileyince bu kez ABD'nin desteğinin önemini gördüler ve tüm politikalarını ona göre düzenlediler.

1951 yılında, İsrail'in en önemli siyonist gazetesi *Ha'aretz* şöyle yazıyordu: "İsrail bekçi köpeği olmalıdır. İsrail ABD ve İngiltere'nin çıkarlarına ters bir biçimde Arap ülkelerine karşı saldırgan

bir politika izlemeyecektir. Ama herhangi bir nedenle Batılı güçler gözlerini kapamak istediğinde İsrail'in Batı ile çelişen, kabul edilebilir sınırları aşan bir veya daha fazla komşu ülkeyi cezalandıracağından emin olmak gerekir."

Ha'aretz gazetesinde İsrail'i ABD'nin bölgedeki bekçi köpeği olarak tarif eden bu ifadeler o günden

bugüne kadarki ilişkilerin en iyi tarifi. İsrail bir bekçi köpeği gibi sürekli olarak ABD'nin ve tüm emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını korumuş, gerektiği zaman saldırmıştır. Bu arada, bu işbirliği sayesinde İsrail dünyanın en çok ABD yardımı alan ülkesi durumuna geçmenin yanı sıra, işgal ettiği Arap topraklarını sürekli olarak

büyütmüş ve Büyük İsrail'e doğru adım adım ilerlemiştir.

Bekçi köpeği olmak karşılıklı bir ilişkidir. İsrail emperyalistlerin ama başta ABD ve İngiliz emperyalistlerinin bölgesel çıkarlarını korur, onlar için savaşır, karşılığında ise silah, para, askeri ve politik destek alır.

İşte bu sayededir ki İsrail komşu Arap ülkeleri ile

giriştiği bütün savaşlarda Arapları ağır bir biçimde yenebilmiştir.

İsrail'in kuruluşu teröre dayanır. Siyonist askeri örgütler 1947-48 arasında örgütsüz, silahsız ve hazırlıksız Araplara saldırmaya başladılar. Filistin köyleri, kentleri ele geçiriliyor, nüfus Doğu'ya, Ürdün'e sürülüyor ve ele geçirilen topraklar dümdüz edilerek üzerindeki her türlü Filistin kalıntısı yok ediliyordu.

"Kendi aramızda açıkça bilmeliyiz ki bu ülkede iki ulus için yer yoktur... Bağımsız bir ulus olmak hedefimiz bu küçük ülkede Araplar varoldukça başarıya ulaşamayacaktır. Tek çözüm Arapların bulunmadığı bir Filistin veya en azından bir Batı Filistin yaratmaktır... Bunun da tek yolu Arapları buradan komşu ülkelere transfer etmektir; tümünü transfer etmektir; tek bir köy, tek bir aşiret kalmamalıdır... Ancak böylesi bir transferden sonradır ki bu ülke milyonlarca ırkdaşımızı içine alabilir hale gelecektir".

Şaron'un başlattığı provakasyonun ardından başlayan 2. İntifada karşısında siyonistler bugün gene toprak peşinde ve Filistin halkını toprakların söküp atmanın hayalini kurmaya devam ediyorlar.

Neden, birleşik, laik bir Filistin?

İsrail'in yanı sıra bir de Filistin devletinin kurulması bugün üzerinde anlaşılabilir gibi görünen çözüm. Ne var ki Filistin ulusal kurtuluş mücadelesi Oslo Anlaşması imzalanıncaya kadar bu çözümü reddetmekteydi.

İki uluslu bir çözüm saldırganı yayılmacı ve ırkçı İsrail devletinin varlığını tanımakta. Ve, bugüne kadar görüldüğü gibi, siyonist bir İsrail devleti var olduğu sürece Filistin de ve Ortadoğu'da barış mümkün değil.

Öte yandan, iki devletli bir çözüm siyonist İsrail tarafından ülkelerinden zorla çıkartılmış olan milyonlarca Filistinli'nin geri dönme haklarının reddedilmesi anlamına gelmekte.

Filistin ulusal kurtuluş hareketi içinde ki geniş bir kesim birleşik, demokratik ve laik bir Filistin devletini çözüm olarak savunuyor.

Birleşik Filistin devleti hiç bir biçimde Siyonistlerin iddia ettiği gibi İsrail'in Yahudi nüfusunun denize sürülmesi anlamına gelmiyor. Tam tersine, birleşik Filistin devleti Yahudilerle müslüman ve hristiyan Arapların kardeşçe bir arada yaşamasını ön görüyor.

Birleşik bir Filistin devleti bölgede barışın garantisi. Çünkü bir yandan siyonist devleti ortadan kaldıracak gibi iki halk arasında yarım yüzyıldır kanlı bir biçimde süren çatışmanın da son bulmasını sağlayacaktır.

İki halkın birbirlerine saygılı bir biçimde kardeşçe bir arada yaşamaları Filistin sorununun tek demokratik vce adil çözümüdür.

Bu nedenle asıl olarak İsrail'in saldırganlığı ile yırtılmış olan Oslo anlaşması çöpe gönderilmelidir.

İsrail önderlerinin Filistinlilere bakışı

Ariel Şaron (Başbakan) "Ürdün'ün Batı'sında ikinci bir Filistin devleti hiçbir zaman olmayacaktır."

Rehavam Zeevi (Bakan) "Araplar bittir. Arafat Hitler'dir."

Benjamin Netanyahu (Eski Başbakan) "Bazen saman yığını içindeki iğneyi bulamazsınız ve saman yığını yakıp yok etmek daha doğrudur."

Benjamin Eliezer (Bakan) "11 Eylül'den sonra Cenin, Kabatyeh ve Tammun'da bütün dünyanın sessiz bakışları altında 14 Filistinli öldürüldük."

David Ben-Gurion (Cumhurbaşkanı) "Arap toplumunu oduncu ve garson düzeyine indireceğiz."

Golda Meir (Eski Başbakan) "Filistinli diye bir şey yok. Hiçbir zaman olmadı."

Şeytan Arafat'ın ölümünü sevinçle ilan ederiz. Kendisi cehenneme gömülecektir. Umarız, İsrail'in tüm düşmanları onun gibi cehenneme gömülürler.

Anti semitizm ve anti Siyonizm

Yahudiler dünyanın dört bir yanında ırkçılığa muhatap olurlar. Yahudilere dönük bu ırkçılığa anti-semitizm denmekte. Yahudi düşmanlığının en koyu yaşandığı bölgeler 19. yüzyılın sonunda Rusya ve Doğu Avrupa idi. Daha sonra Almanya'da iktidara gelen Naziler işgal ettikleri her yerde Yahudileri toplayarak sistemli bir biçimde imha etmeye başladılar.

Siyonizm ise Yahudilerin ırkçılığı olarak kabul edilebilir. İsrail'i kendileri için vaat edilmiş topraklar olarak gören Siyonistler Filistinlileri imha ederek ve topraklarından sürerek Filistin'i ele geçirdiler.

Siyonizm'e karşı olmakla Yahudi düşmanlığını dikkatle birbirinden ayırmak gerekir. Çok zaman Yahudi düşmanlığı kendisini Siyonizm karşıtlığı maskesi altında gizlemektedir. Örneğin Filistin'deki olaylar sürerken Avrupa'nın bir çok yerinde ve Türkiye'de sinagoglara saldırılması gibi. Bu tür kampanyalar hızla "Yahudi'den mal alma", "vatandaş Türkçe konuş" gibi kampanyalara dönüşebilmekte.

Her Yahudi aynı zamanda Siyonist değil. Diyebiliriz ki Yahudilerin büyük çoğunluğu Siyonist değil ve hatta Siyonizm'e karşı.

Yahudi ve Siyonist kimdir, kim değildir?

1) İsrail'de yaşayan herkes Yahudi değildir.

2) İsrail içinde ya da dışında yaşayan bütün Yahudiler Siyonist değildir.

3) Bütün Yahudiler Yahudi dininden değildir.

**Bush'a
karşı
4 yıl**

Bush'u hala yenebiliriz

F. ALOĞLU

George Bush'un 4 yıl için yeniden seçilmesi herhalde John Kerry'nin Bush'dan hiçbir farkı olmadığını söyleyenler için bile soğuk bir duş olmuştur. Şimdi dünya 4 yıl daha Bush ve çetesinin saldırgan planlarına karşı koymak zorunda. 4 yıl daha "medeniyetler çatışmasını" veya "terörizme karşı savaşı" yaşayacağız.

Dünyanın en büyük silahlı gücü Bush ve çetesinin elinde kalmaya devam edecek. Zaten, seçilmesinin ardından bir saat bile geçmeden ABD uçakları Felluce'yi bombalamaya başladılar. Piyadeler ise "terörizme karşı" mücadelede ilk hedef olarak Felluce Hastanesi'ni ele geçirdiler.

Irak'a saldırı başlamadan önce sokaklara çıkarak üzüntülerini, öfkelerini dile getiren bu dünyanın milyonlarca insanı şimdi korku içinde yeni çılgınlıkları bekliyor.

Bush yönetimi ise yeterli bir sinyaller veriyor. New York Times gazetesine konuşan Bush yönetiminden bir yetkili "biz artık bir imparatorluğuz. harekete geçtiğimizde kendi gerçekliğimizi yaratıyoruz. Biz tarihin aktörleriyiz ve siz geri kalan hepimiz b izim yaptıklarımızı anlamaya, öğrenmeye çalışacaksınız."

Ve Bush, hızla bir önceki yönetiminde çaban başı olan unsurları temizliyor. En başta Dış İşleri Bakanı Powell. Çünkü o yeterince şahin değil.

Ancak, Pentagon'a 4 yıllığına yerleşenler aslında geçen dönemi çok da

büyük bir başarı ile atlatmadılar. Usamer Bin ladin ve örgütü hala canlı ve ayakta. Korkunç tehditler yağdırmaya devam ediyor. Afganistan hala durulmadı.

Irak ise ABD için tam bir felaket. Felluce bütün ağır saldırılara rağmen hala direnebiliyor. Direniş bütün hızıyla yaygınlaşıyor. Şimdi ABD yetkililerinin açıklamalarına göre işgal güçlerine karşı günde 100 saldırı oluyor. Amerikan ve işbirlikçi Irak güçlerinin kayıpları hızla tırmanıyor.

ABD'nin Irak'ta kazanması şimdilik olanaksız görünüyor. Kazanmak için kaba kuvvet kullanmak dışında ne bir planları var ne de yeterli askerleri. Üstelik tüm müttefikler birer birer Irak'ı terk ediyorlar. Hiç bir ülke Irak'taki bataktaki boğulup gitmek istemiyor. Henüz Irak'tan ayrılmamış olanlar ise bunun bir yolunu arıyorlar.

Peki durum Irak'ta bu denli açmazdayken nasıl oldu da Bush ikincid efa seçildi. Bu zor işi başardı. Üstelik 2000 yılında Al Gore'a karşı aldığından daha fazla oy aldı.

Bu seçimlerde 2000 yılına göre katılım arttı. Hala seçmenlerin yüzde 40'ından fazlası sandık başına gitmedi ama genel kanı, seçime katılma oranının keskinlikle Demokratlara yani Kerry'e yarayacağı biçimindeydi.

Bu beklenti boşa çıktı. Bush başarılı bir biçimde hristiyan sağı harekete geçirdi. Savaşa, artan işsizlik oranına rağmen hristiyan sağ seçmenler "ahlaki nedenlerle"

sandığa gitti ve Bush'a oy verdi.

Başkanlık seçimi ile birlikte yapılan diğer oylamalarda hristiyan sağın nedenli mobilize olduğu ortaya çıktı. 13 eyalette eşcinsel evliliğe karşı oylar çoğunlukta. Kürtaj Bush için bir başka propaganda konusu oldu.

Öte yandan sandık başına gitmeyen yüzde 40 için -ki Amerikan toplumunun en yoksulları, en alttakileri onlar, Demokratlar ve Cumhuriyetçiler arasında bir fark yok. Her ikiside dev çok uluslu şirketlerin çıkarlarını koruyor. Her ikiside patron partileri. İşte bu nedenle Nader ve onu destekleyen küçük azınlığın geçen seçimde olduğu gibi bu seçimde de verdiği mücadele, oluşturdukları örgütlenme çok önemli.

Önümüzdeki 4 yılda Bush savaşa devam etmek isteyecek. Ancak Irak direnişi ona bu fırsatı vermiyor. Bu nedenle gelecek dönemin kilit sorunu Irak savaşıdır. Irak direnişinin kadri güçlü bir biçimde bütün dünya halklarının, emekçilerin mücadelesine bağlıdır. Direnişin zaferi her yerde emekçilere nefes aldırarak, tersi ise bütün dünyaya ABD emperyalizminin kara bulutunun çökmesi anlamına gelecek, İsimiz her yerde zorlaşacak.

Irak direnişinin kazanması uluslararası desteğe bağlı. Savaş karşıtlarının mücadelesine bağlı. Savaş karşıtı hareket ise şimdi işçi sınıfı hareketinin desteğine ihtiyaç duyuyor. İşçi sınıfının ise daha güçlü politik seslere ihtiyacı var.

Yani işimiz çok!

HABERİN ARKASI

Vay aptallar!

Roni Margulies

Radikal gazetesinde bir yazıda "Amerika'yı son yıllarda yöneten zor-balar... cehaletten ve aptallıktan güç alıyorlar... Bush'u yeniden başkan yapan şey bu cehalet ve aptallık oldu" deniliyordu. İngiltere'de de ortanın solunda duran *Daily Mirror* gazetesi seçim sonuçlarının açıklandığı gün dev harflerle manşet attı: "59 milyon kişi nasıl bu kadar aptal olabilir?"

Amerikalıların aptal, saf, kültürsüz oldukları düşüncesi Avrupa'da çok yaygındır. 'Yeni Dünya'nın sonradan görme zenginliğine karşı, 'Eski Dünya'nın insanları kendilerini daha aydın, kültürlü ve zarif görürler. Avrupalılaşmak üzere olduğumuz için olsa gerek, bu anlamsız önyargı Türkiye'de de yaygın. "Biz eski dünyalılar" deniliyor zaten *Radikal*'deki yazıda.

Üstelik Amerikalıları küçük görmek özellikle sol içinde yaygın bir yaklaşım. Amerikan egemen sınıfının dayatmaya çalıştığı "Uygarlık (yani Batı) barbarlığa/geriliğe/teröre (yani İslam dünyasına) karşı" şeklindeki dünya görüşü solda yansımaları buluyor sanki: "Aptal Amerikalılara karşı akıllı insanlık".

Bu önyargı hem tarihsel açıdan anlamsız, hem siyasi açıdan.

Tarihsel açıdan, Amerika dünyanın ilk cumhuriyetidir. Avrupa'nın tümü krallar, prensler ve çarlar tarafından yönetilirken, Amerikalılar mutlakiyete karşı dünyanın ilk uzun, kanlı ve başarılı mücadelesini vermiş, devlet ve yasalar karşısında tüm insanların eşitliği temeline dayanan dünyanın ilk anayasasını yazmıştır. Washington, Jefferson, Franklin ve arkadaşlarının metinleri o günün dünyası için olağanüstü devrimci bir nitelik taşıdıkları gibi, bugün okuduklarında bile çarpıcıdır. Her bireyin eşit doğduğu anlayışı tarihte ilk kez Fransız Devrimi'yle değil, Amerikan Devrimi'yle uygulamaya

girmişti. Bu nedenden ki zaten, Kraliyet İngiltere'si devrimi boğmaya çalışırken, devrimin en büyük savunucuları İngiltere'nin genç işçi sınıfı ve bu arada Marks ile Engels olmuştur.

Bunu izleyen 200 küsur yıl içinde Amerikalıların genetik bir mutasyon sonucu aptallaştıkları düşünülebilir. Ama tarih bunu da doğrulamıyor. Amerika, son tahlilde, Avrupa'nın yoksullarının yarattığı bir ülke. Her gelen göçmen dalgası kendi kültürünü, geleneklerini getirmiş ve bunları kendinden önce gelenleriyle harmanlamıştır. Bu geleneklere mücadele, direniş ve sosyalizm de dahildir. Amerika'da, özellikle 1920 ve 30'larda, sınıf mücadelesinin keskinliği, AFL-CIO konfederasyonunu yaratan devasa sendikalaşma mücadeleleri, 1960'larda siyahların sivil haklar mücadelesi, Vietnam savaşına karşı milyonları seferber eden direniş ve, nihayet, bugün Irak savaşına karşı yükselen hareket Amerikalıların ne aptal ne de apolitik olduğunu gösteriyor.

Apolitik olmadıklarını görmek için tarihe bakmak gerekmiyor zaten. Amerika'da iki parti vardır. İki ise dolaysız olarak egemen sınıfın çıkarlarını temsil eder (sadece, hangi partinin egemen sınıfın hangi kanadını temsil ettiği dönem dönem değişmiştir). Bu durumda, son derece politik bir davranış sergileyerek, Amerikalıların önemli çoğunluğu kendi çıkarlarının temsil edilmediği seçimlerde oy kullanmayı on yıllardır reddetmiştir. Oy verenler ise, algılayabildikleri kadarıyla, yine çoğunlukla makul bir siyasi seçim yapmışlardır: sendikacılar, kadınlar, azınlıklar daha 'sol' olarak algılandıkları Demokratlara oy vermişlerdir.

Gerçek bir sol seçeneğin mevcut olup olmaması ise, her ülkede olduğu gibi, Amerika'da da sınıf mücadelesinin tarihsel gelişiminden, dengelerinden kaynaklanır, akıl veya akılsızlık değil.

Yeni dönemde ilk manyaklık: Yıldız savaşları projesi sürüyor

ABD egemen sınıfının "Yıldız Savaşları" projesi olarak anlattığı ama aslında uzayın silahlandırılması projesi olan, füze kalkanı sistemi yıl sonuna kadar faal hale getirilecek. ABD'de seçimler sürerken yapılan açıklamada

ABD Savunma Bakanlığı Füze Savunma Ajansı sözcüsü, proje çerçevesinde Alaska'da 5 füze konuşlandırıldığını, 6'ncısının da bu ay içerisinde konuşlandırılacağını söyledi. ABD Savunma Bakan-

lığı Füze Savunma Ajansı sözcüsü Rick Lehner, "Füze Kalkanı sistemi yıl sonu itibarıyla operasyonel hale gelmiş olacak" dedi. Lehner, proje çerçevesinde Alaska'da 5 füze konuşlandırıldığını, 6'ncısının da bu ay

içerisinde konuşlandırılacağını belirtti.

Plana göre yıl sonuna kadar, Kaliforniya'ya 2 füze daha konuşlandırılacak.

Bush'u durdurmak için mücadele etmekten başka yolumuz yok!

Başka bir dünya mümkün

Doğan TARKAN

Mutlu bir dünya

Londra'da düzenlenen 3. Avrupa Sosyal Forumu'nun ilk günü düzenlenen Uluslararası Sosyalizm Akımı'nın toplantısında konuşan biri "mutlu bir dünyamümkün" dedi.

Türkiye'de kimileri "başka bir dünya mümkün" sloganını bile beğenmezken "mutlu bir dünya mümkün" sloganı beni çok etkiledi.

Biz sosyalistler insanlığın mutluluğunun sosyalizmde olduğunu düşünüyoruz. Sosyalizmin alternatifinin ise barbarlık olduğunu söylüyoruz.

Biz böyle düşünüyoruz ama büyük emekçi yığınlar sosyalizm istiyor mu? Ya da büyük emekçi yığınlar sosyalizm nedir biliyor mu?

Türkiyeli sosyalistlerin büyük çoğunluğu sosyalizm deyince insanlara örnek olarak 1991'de yıkılan Sovyetler Birliği'ni veya diğer Doğu Avrupa ülkelerini gösteriyorlar. Bazıları Çin'i ve hatta Arabavutluğu bile sosyalizmin örneği olarak gösterenler var. Şimdilerde ise Küba örnek durumunda.

Bütün bu ülkelerin insanlar için iki anlamı var: Birincisi bütün bu ülkelerde demokrasinin zerresi yok. Düşünmek, örgütlenmek, eylem yapmak, greve çıkmak yasak.

Bunlara gerek yok. Çünkü orada insanların muhalif olarak örgütlenmesine gerek olmayan bir mutluluk var denebilir ama bu da doğru değil. Çünkü hepsinin ikinci ortak özelliği yoksulluk.

Yoksul insan mutlu olabilir mi? Çok çalışan insan mutlu olabilir mi? Üstelik özgür de değil.

Büyük yığınların hayali soyut bir sosyalizm değil. Onlar daha rahat, daha güzel bir hayat istiyorlar. Eğlenmek istiyorlar.

Oysa bizim Türkiyeli sosyalistler antikapitalist hareketin eylemleri bizimkiler gibi beşerli sıralar halinde yürümediği için onları festival havalı buluyor. Eylem yaparken neşeli olmalarına karşı çıkıyor.

Örneğin 27 Haziran BAK korteji bu nedenle eleştirildi. İnsanların eylemlerinde neşeli de olabilmelerini eleştirenler siyasal iktidarı kazanınca insanların eğlenmelerine izin verirler mi? Sanmıyorum. Zaten bakın SSCB'ye, Çin'e, Doğu Avrupa ülkelerine, mutsuz, somurtan, sıkın insanlar görürsünüz.

Kapitalizm de insanların eğlenmesine, mutlu olmasına izin vermez. O paranın gücüyle bunu yapar. Yoksulsan eğlenme hakkın yoktur, üstelik yanın sıra eğlenen zenginleri de sürekli görürsünüz.

Karl Marks, sosyalizmin işçi sınıfının kendisini devlet olarak örgütlemesi olduğunu söyler. Nitekim 1917 devriminde kurulan Sovyet iktidarının organları olan sovyet grev komitesi demek. Fabrikalarda kurulan grev komiteleri iktidar organı haline geliyor. Ülke çapındaki grev komitesi ise parlamentonun yerini alıyor.

Yani işçiler kendilerini devlet olarak örgütlemeye başlıyorlar. İşçiler iktidarı ele geçirdiğinde daha fazla çalışma düşünülemez. Zaten bu nedenle çalışma yavaşlıyor, üretim düşüyor. Bu doğal bir şey. Ama o günlerde Rusya tek başına bütün kapitalist sisteme karşı. Rekabet etmeye, ayakta durmaya çalışıyor ve dolayısıyla çalışma yeniden hızlandırılıyor. Niye?

Rus Devrimi'nin Lenin "Alman devrimi gelinceye kadar" diyor. Ama Alman devrimi çeşitli nedenlerle gelmiyor. Ondan sonra iktidar Stalin ve bürokrasinin elinde işçilere karşı bir örgütlenmeye dönüşüyor. Sovyetlerin içi boşaltılıyor.

İşçiler az çalışmak istiyor. Almanlar yardıma gelsin diye dışlarını sıkıyorlar ama Alman yardımı gelmeyince hala dışlarını sıkmaları istenince sosyalizm bitiyor ve kapitalizm geri geliyor.

Sosyalizm mutluluk demektir. Sosyalizm için mücadele edenlerin neşeli olması onların kapitalizmle nefret ediyor olmaları ile çelişmez.

Bizim eylemlerimiz festival olmalıdır. Zaten devrim, ezilenlerin festivalidir!

TROÇKİ
Doğan Tarkan

Karakedi Kitabevi'nden veya Sosyalist işçi satıcılarından alabilirsiniz

Ezilenlerin kendilerini savunma hakkı

Herhangi bir eşitsizliğe hoşgörülle bakan bir işçi sınıfı kendisini özgürleştiremez. Ezilenler, kendilerine uygulanan baskıya karşı mücadele etme hakkına sahiptirler.

Kapitalizmin temelinde, sermaye ve emek arasında sürekli devam eden sınıf mücadelesi vardır. Bu Marksizmin ABC'sidir. Fakat alfabe sadece dört harften ibaret değil. Kapitalizmde, sınıf egemenliği insana yönelik diğer başka baskı türleriyle iç içe geçmiştir. Bu baskılar sömürülenlerin arasında bir bölünmeye yol açar. Bugüne kadar, dezavantajlı durumda olan gruplar, "farklı" oldukları için hep baskı görmüşler ve karşılık olarak bu baskıya karşı mücadele etmişlerdir.

Din farklılığı her zaman bu bölünmeyi yaratan unsurlardan bir tanesi olmuştur. Aynı şekilde ırkçı baskı, kadınların, eşcinsellerin ezilmeleri, dil farklılıkları, göçmenlere uygulanan baskılar bütün kapitalist "uygarlaşma" tarihini bozan baskı çeşitleridir.

Baskının söz konusu olduğu bir durumda karşılaştığında bir sosyalistin ilk yaptığı şey ezilenle dayanışmaktır. Lenin'in söylediği gibi, sosyalistler her çeşit adaletsizliğe karşı çıkarak her zaman "ezilenlerin kürsüsü" olmak zorundadırlar. Her tür baskının karşısında olma sınıf mücadelesinden ayrı değildir. Eğer işçi hareketi bütün toplumu yönetme iddiasına sahipse, ezilen köylülerle, Yahudi ve Müslümanlarla birlikte cinsiyetçiliğe ve ırkçılığa karşı çıkmalıdır.

Herhangi bir eşitsizliğe hoşgörülle bakan bir işçi sınıfı kendisini özgürleştiremez. Ezilenler, kendilerine uygulanan baskıya karşı mücadele etme hakkına sahiptirler.

1950'de, Amerikalı kadınlar arasında yapılan bir araştırmada kadınların kendi cinslerinden nefret ettikleri ve erkeklerin arkadaşlığını tercih ettikleri ortaya çıktı. 1960'lı yıllardaki kadın hareketini en büyük başarılarından bir tanesi kadınların tekrar kadın olmaktan dolayı gurur duymalarını sağlamak oldu. Bunun sonucunda işçi hareketi bir dönüşüm geçirdi ve yeniden canlandı. Kadın hareketine ilham kaynağı olan,

1960'ların en devrimci sloganlarından bir tanesini ("Siyah güzeldir") üreten sivil haklar hareketiydi.

Otobüs boykotları, siyahların otobüslerde beyazlara yer vermemeleri, yürüyüşler, şehirlerdeki "uzun sıcak yaz" ayaklanmaları bu slogana gerçek anlamını kazandıran eylemler oldular. Bu hareketin ardından beyaz ırkçılığı çok büyük yenilgiler aldı. 1969'da New Yorklu eşcinsellerin Stonewall barında kendilerini rahatsız eden polislerle karşı verdikleri mücadele eşcinsel özgürlük hareketinin başlangıcı oldu. Bugün bu mücadeleler sayesinde, milyonlarca kadın ve erkek kendi cinsel tercihlerini özgürce söyleyebiliyorlar ki aslında özgürlüğün ilk koşulu da budur.

Bütün bu mücadeleler bugünkü işçi hareketini güçlenmesini sağladılar. Günümüzde Filistinliler, baskıya karşı mücadelenin en çarpıcı sembolü haline gelmiş durumdadır. Fakat İntifada olmasaydı hiç kimse tarafından bilinmeyen, sessizce ezilen insanlar olarak kalabilirlerdi.

Şu anda çekiyor olduklarından daha az acı çekmezlerdi, kendilerini onursuz ve umutsuz hissederdiler ve dünya çapında kendilerini destekleyen bu kadar insan olmazdı. Aslında İntifada bir sonraki adımı gösteriyor. Bazen Filistinliler "şiddet" uyguladıkları gerekçesiyle eleştiriliyorlar, fakat İsrail devletinin Filistinlilere karşı uyguladığı şiddet bundan çok daha büyük. Şiddet sadece Batı Yakası ve Gazze'de her gün açıkça öldürülen insanlardan ibaret değil. Yoksulluğun sürekli olarak artması ve ekonomik yaşamın yok edilmesi de şiddet.

Yüksek orandaki çocuk ölümleri savaş uçakları kadar dehşet verici. Baskıya karşı mücadele etmeye başlayanlar, bunu genellikle izolasyon koşullarında yaparlar. Dayanışma olasılığını oluşturan sürekli alışışılmayı kabul etmeyi reddetmek tamamen onların tercihidir.

Peki sosyalistlerin rolü baskıya

karşı verilen her mücadeleyi desteklemek midir? Baskıya karşı mücadele etme yöntemlerinden bazıları kendi yenilgisini yaratır. İlk zamanlarda ırkçı baskıya karşı verilen yanıtlardan bir tanesi "Tom Amca" diye adlandırılırdı. Bu deyim, ırkçı güç yapısına karşı, ezenler tarafından siyahları tanımlamak için kullanılan terimlerden kurtulmaya çalışarak siyahların aslında yardımcı olmaya değer insanlar olduklarını kanıtlamaya çalışıyordu. Aslında bu fikirlerin arkasında yatan zayıflık duygusuydu.

Bir başka aşırı uç gibi görünen diğer fikir ise, terörizmin bir kendini savunma taktiği olduğu. Terörizm, kitle eylemine güvenmek yerine, birkaç kahramanın kendini adanmasıyla dayanır bunun da kaynağı umutsuzluktur. En kötüsü, terörizm, sıradan insanları hedef alarak, aslında karşı olduğu gerici güçlerin güçlenmesine neden olur.

Çeşitli mücadelelerin iç içe geçmesi, bazen karmaşık taktiksel sorunların ortaya çıkmasına neden olabilir. 1960'larda, İngiltere'de Bristol kentinde, ırkçılar Hintli'lerin otobüslerde türban takmalarına karşı bir grev örgütlediler. Hintli işçiler grev sırasında yapılan gösteriye katıldılar, fakat ellerinde ücretlerin düşüklüğüne ve çalışma şartlarının kötülüğüne dair dövizler taşıyarak. ırkçı grev büyük bir moral bozukluğu içinde çöktü. Sonuçta işçi dayanışması kazandı. Sosyalistler her zaman ezilenlerin mücadele yöntemlerini kabul etmezler.

Burada ilkel olarak, sendikalarda patronlarla nasıl mücadele edilmesi gerektiği hakkında yapılan tartışmadan farklı bir durum var. Her iki durumda da önce dayanışmaya başlarız, ardından strateji ve taktikler hakkında tartışırız.

Colin BARKER
Çeviren: Arife KÖSE

Bolluk dünyasında açlık

Gıda ve tarım politikaları anti-kapitalist hareket tarafından öne çıkarılan konulardan biri. Anti-kapitalist hareket, 1999 Kasım ayında Seattle'da ve geçen sene Cancun'da çok uluslu şirketlerin tarım ve gıda politikalarını protesto etti. İki eylemde de anti-kapitalist hareket başarılı adımlar attı ve şirketlerin toplantıları iptal edildi.

Seattle'daki gösterilere katılan Gıda ve Kalkınma Politikaları Enstitüsü yöneticisi Peter Rosset, hareketin en önemli özelliklerinden biri olan birlik ve çeşitliliği şöyle özetliyor:

"Bin yılın başında gıda meselesi başka hiçbir meselenin yapamadığını yaptı ve genellikle birbirinin boğazını sıkarak birçok grubu bir araya getirdi. Seattle'da Amerikalı çiftçilerle üçüncü dünyadan köylüler gibi pazarın sözde "rakipleri"ni omuz omuza yürüten yoldaşlar olarak gördük... Wisconsinli bir çiftçi ise şöyle diyor: "Seattle'daki DTÖ kavgası birçok Amerikalı çiftçinin kavgalarının Fransa veya Hindistan'daki çiftçilerle olmadığı gerçeğini fark etmelerini sağladı. Kavga, küçük ölçekli çiftçileri topraklarından eden tüm şirket vizyonu ve tarım endüstrisiyle."

Şirketler, tarım ve gıda politikalarını bize yutturmak için bazı yalanlar söylüyorlar: Dünya üzerinde yeterince gıda yok, doğa buna izin vermiyor, kuraklık var. Bunun için önerileri yeşil

dünyadaki kullanılabilir bütün topraklar etkili bir biçimde ekilirse, dünya 40 milyardan fazla insanı besleyebilir. Yani dünya nüfusunun 6 katını.

devrim, yani tarımı sanayiye bağlı hale sokmak, gıda "bolluğu" sağlamak adına genetiği değiştirilmiş gıdalar üretmek. Oysa bu politikaların sonuçları pek de anlattıkları gibi değil.

Kendi yarattıkları açlığı ortadan kaldırmak için gene bizim canımızı yakıyorlar. Geçtiğimiz günlerde gazetelerde şöyle bir haber vardı: Açlık yüzünden dünyada her dakika 5 yaşın

altında 12 çocuk ölüyor.

Egemen görüş, yetersiz beslenme ve kıtlığın kaçınılmaz olduğunu anlatıyor. Vandana Shiva ise, "Kuraklık "doğal afet" değildir. İnsan yapımıdır." diyor. "Kuraklık, çok suya ihtiyacı olan ve peşin paraya ihraç edilen mahsullerin üretimi için (yerel ihtiyaçlar için üretilen, susuzluğa dayanıklı mahsuller yerine) kurak bölgelerde nadir rastlanan yer altı suyunun sondajla çıkartılmasının bir sonucu."

Birkaç örnek vermek gerekirse; Hindistan açlığın çok olduğu yerlerden biri, 200 milyon kişi açık sınırının altında yaşıyor. Buna rağmen Hindistan'dan 650 milyon dolarlık un ve tahıl, 1,3 milyar dolarlık ise pirinç ihraç edilmiş. Aynı şekilde 70 milyon kişinin aç yaşadığı Brezilya ise 13 milyar dolarlık gıda ihraç etmiş. Batı Afrika'da açlığın yoğun yaşandığı ama gıda ihraç eden bölgelerden biri.

Bir başka örnek 1980'ler

Etiyopya'sı. Trajedi resmen insan eliyle yaratılmış. Ülkede 1982-85 yılları arasında kuraklık yaşanıyor. Ve bu kuraklığın sonucunda 300 bin insan ölüyor. Etiyopya'da trajedi şöyle başlıyor: 1974'de iyi bir tarım reformu yapılmış ve feodal yapı tasfiye edilmiş. Ama Etiyopya, 1976-80 yılları arasında Rusya'dan, 2 milyar dolarlık silah alıyor ve dış borcu oluşuyor. Bu dış borca faiz eklenince, Etiyopya hükümeti ödemek için yoğun olarak tarım ihracatına başlıyor.

Komşu ülke Somali'de de benzer şeyler yaşanıyor. Bu sefer yatırımı ABD yapıyor. Ve Somali-Etiyopya savaşı yaşamaya başlıyor. Bu dönemlerde bu iki ülkede de tarıma hiçbir yatırım yapılmıyor. Tarımdan işgücü çekiliyor. Silahlanmaya para harcıyor. Etiyopya'da 700-800 bin köylü ayaklanmacılara yandaştırılabilecek şekilde sürülüyor. Oysa kuraklık Etiyopya'nın ekilebilir topraklarının sadece yüzde 30'unda yaşanıyor. Özetle açlığın ve ölümlerin sebebi kuraklıktan çok ekonomik politikalar.

1980'li yıllarda Mozambik, Sudan, Angola, Etiyopya ve Çad'da açlık var. Her birinde savaş var ve dönemin iki süper gücü bu ülkeler aracılığıyla bir-biriyle çatışıyor.

Emperyalistler, tarım, gıda, kimya ve silah şirketleri ile, fakir ülkelerde tarımı tarumar ederek gıda yoksulluğu ve açlık yaratıyor.

Oysa, dünyadaki kullanılabilir bütün topraklar etkili bir biçimde ekilirse, dünya 40 milyardan fazla insanı besleyebilir. Yani dünya nüfusunun 6 katını. Oysa kapitalist sistem herkesi besleyebilmek için örgütlenmiş değil.

Yine Peter Rosset'e dönersek, "Seattle Meydan Savaşı bu yıkıcı politikaları durdurabileceğimize, çiftçiler, işçiler, tüketiciler ve çevrecilerden oluşan - bu geniş bir küresel çoğunluk demektir- uluslar arası bir gıda hareketi kurabileceğimize dair eşsiz bir umut vaat ediyor bizlere. Küresel kirli işlerini yürüten şirketlere ve kurumlara etkili bir darbe indirecek siyasi güçte bir hareket olacak bu."

Özden DÖNMEZ

Aç bırakan devler

Uzun bir süredir İngiliz ve ABD çok uluslu şirketleri dünya gıda sanayisini kontrol ediyor:

- En büyük 100 şirketin 48'i ABD, 22'si İngiltere şirketi.

- Şu anda en büyük 200 şirketin 100'ü ABD 19'u İngiltere şirketi 31'i Avrupa şirketi.

- 200 en büyük şirketin dünya gıda pazarındaki payı, yaklaşık 1 trilyon 260 milyar dolar. Bu rakam dünya gıda pazarının yarısı. Yani yediğimiz her iki şeyden biri onların kontrolünde. Hedefleri kısa zamanda dünya pazarının 3'te ikisini kontrol etmek. Dünyanın en büyük iki gıda şirketi:

- Ünilever: İngiltere - Hollanda şirketi. 2002 yılında 90 ülkede 247 bin işçisi var. Satışları 45-50 milyar dolar. İşgücünün yüzde 20'si Afrika'da. DTÖ, Dünya Bankası gibi yerlerde doğrudan temsil ediliyor.

- Nestle, İngiltere- İsviçre-ABD şirketi. Yıllık satışları 50 milyar dolar. Nestle Etiyopya'da açlık en aşırı haldeyken kendi malvarlığını millileştirdiği için dava açmış ve 6 milyar dolar tazminat istemiş. Yoğun bir kampanyayla gerçekleşmemiş. Sahra altı Afrika'sında 15 yaşın altındaki her üç çocuktan biri Nestle için çalışıyor.

IMF, Dünya Bankası, DTÖ, FAO

ELLERİ SOFRAMIZDA

18 Aralık, Cumartesi

● Nestle, Unilever, Coca Cola, Ülker... Bunları nasıl bilirsiniz? - Tracy Delibrahim, Arife Köse - 14.00

● Açlığa çare yeşil "devrim" mi? - Mebruke Bayram, Ziraat Müh. Od. bir konuşmacı - 15.30

● Frankeştayn gıdalar: Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar - Levent Gürsel Alev - 17.30

● Başka bir dünya mümkün - Abdullah Aysu, Özden Dönmez - 19.00

KARAKEDİ

Büyükparmakkapı Sk, No: 8, Kat: 4

0536-335 10 19 - 0212 - 244 39 05

Süt tozu 1.5 milyar çocuk öldürdü

Büyük şirketlerin en çok ilgilendiği konulardan biri de çocuk sütü. Binlerce çocuğun ölümüyle yakından ilgili girişimlerde bulunuyorlar. Pazar oluşturabilmek için, bedava dağıtım, hastanelere, kliniklere bedava ürünler dağıtıyorlar. Sonuçları:

● Dünya Ticaret Örgütü, DTÖ'ye göre, memeden süt emmek yerine suya karıştırılarak yapılan süt tozundan ölen çocukların sayısı 1,5 milyar. Şirket süt-

lerinin ölüm oranı anne sütü ne göre 25 defa daha fazla. Çünkü bir çok ülkede sağlıklı su yok.

● Çocuk sütü pazarı 1978'de 2 milyar dolar, 1998'de 8 milyar dolara ulaşmış.

● Meksika'da 6 aylıktan küçük hemen hemen bütün çocuklar 1960'da anne sütüyle besleniyor; 1966'da bu oran yüzde 40'a düşmüş.

Singapur'da anne sütü ile beslenmek 1951'de yüzde 80, 1971'de yüzde 5.

Neruda neden büyük şairdir?

Turgay FİŞEKÇİ

100. Doğum Yılı nedeniyle dünyanın farklı köşelerinde, farklı biçimlerde anılan Şilili Şair Pablo Neruda (1904-1973), yirminci yüzyılın dünya çapında önde gelen büyük şairlerinden biriydi.

Nedir bir şairin büyük şair olarak anılmasını sağlayan etkenler?

Büyük şairleri, öteki önemli şairlerden ayıran başta gelen etken, yaşadıkları çağ ile gerçekleştirdikleri bütünleşmedir. Mayakovski'nin Ekim Devrimiyle, Aragon ve Eluard'ın Fransız Direniş Hareketiyle, Nâzım Hikmet'in ülkesi ve dünyayla kurduğu ilişki onları, böylesi konumlara taşımıştır.

Elbette bu yalnızca etkenlerden biridir.

Neruda'nın kişiliğinde buluşan pek çok şans sayılabilecek etken daha doğumunda başlar. Şili, bir ucu ekvatora, öteki ucu güney kutbuna yakın, Pasifik Okyanusu boyunca neredeyse bir ip gibi incecek uzanan, çok farklı coğrafi koşulların görüldüğü benzersiz doğa zenginliklerine sahip bir ülkedir. Neruda, bu ülkenin kırsal bir yöresinde, bir demiryolu işçisinin oğlu olarak doğar. Şiirlerinde derin bir varlık olarak görülen doğa, bu çocukluk günlerinin kendine bir armağandır.

Şiir yazmaya başladığı ilk gençlik yıllarında Şili'nin en önemli şairi, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanmış Gabriela Mistral ile tanışması, ondan şiirin gizleriyle ilgili öğütler alması da onun hayatındaki bir başka önemli rastlantıdır.

Henüz daha 20 yaşındayken yayımlanan ilk kitabı 20 Aşk Şiiri ve

Umutsuz Bir Şarkı'nın kazandığı büyük başarı ona yeryüzünün de kapılarını aralar. Önce Çin Hind'i'ne konsolos olarak atanır, ardından da iç savaş yaşayan İspanya'ya. İspanya'da kaldığı süre hem İspanya ve Avrupa şiir hareketleriyle yakınlaşması, hem de siyasal kimliğinin öne çıkması için gerekli koşulları sağlar. İç savaşta

Cumhuriyetçilerin yanında yer alır. Bir gemiyle yaşamı tehlikede olan 2000 kişiyi İspanya'dan kaçıtır.

1945'de senatör seçildiği ülkesinden 1948'de at sırtında And Dağları'nı aşarak kaçmak zorunda kalır. 1950'lerde Dünya Barış Konseyinde çalışır. 1969'da Şili Komünist Partisi tarafından Cumhurbaşkanlığına aday gösterilir ancak Allende lehine adaylıktan çekilir. Allende tarafından ülkesinin Paris büyükelçisi olarak atandığı 1971'de Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanır.

Büyük şiirle büyük hayatın birbirine karıştığı bir hayattır onunki. Büyük şair olmak hep büyük hayatlar yaşamayı gereksinir çünkü.

Neruda'yı büyük şair yapan bir başka etken de hem çok sayıda hem de çok farklı şiirler yazabilmiş olmasıdır. Siyasal şiirlerden doğa şiirlerine, aşktan epik destanlara dek çok farklı alanları şiirine aynı başarıyla taşıyabilmiştir.

Türkiyeli okurlar için Neruda'nın bir özelliği de Nâzım Hikmet'e olan hayranlığıdır. "Onun yanında biz şair bile sayılmayız" dediği Nâzım Hikmet'in ölümünün ardından da onun için çok güzel bir şiir yazmıştır.

Dilimizde Enver Gökçe'den Sait Maden'e, Hilmi Yavuz'dan Alova'ya Neruda'nın çok başarılı çevirileri yapılmıştır. Ülkemizde bunca sevilmesindeki etkenlerden biri de bu başarılı çeviriler olmalı.

Motosiklet Günlüğü:

Che'nin uzun yolu

Motosiklet Günlüğü, Küba devriminin liderlerinden Che Guevara'nın ilk gençlik yıllarını anlatan bir film. Biri tıp diğeri kimya okuyan iki Arjantinli genç, biraz macera biraz da gerçek yaşamda neler olup bittiğini görmek için sonu belirsiz bir yolculuğa çıkarlar. Yolculardan birisinin adı Alberto Granado'dur. Diğeri ise Ernesto Guevara de la Serna, yani Che.

Motosiklet Günlüğü bir yol filmi. Her durakta karakterlerinin farklı yanlarını açığa vuran, her durağın sosyal gelişmenin radikal bir evresini oluşturduğu bir film. Che ve arkadaşı, Şili, Peru ve Venezuela'yı katederler. Kadınlara ilişkiler yaşar, çiftçilere yardım eder, madencilerle tanışır.

Güzel görüntüler eşliğinde süren yolculuk, dürüstlük, kararlılık gibi Che'nin bir dizi özelliğini

Motosiklet günlüğü için Che Guavera "ben ben olmadan önceki ben" diyor. Romantikve son derece güzel...

anlatsa da, neden orta sınıf Arjantinli bir gencin efsanevi bir yaşam süren bir devrimciye

dönüşüğünü bu filmde anlamak biraz zor.

Şenay GÜNEŞ

Motosiklet Günlüğü
Yönetmen: Walter Salles'
Oyucular: Gael Garcia Bernal

Gıda politikaları:

Kapitalizm şişiriyor

Morgan Spurlock, aşırı şişmanlık hakkında televizyonda yayınlanan bir haber programında, McDonald's'a dava açan iki obez kızın, sunucular ve hızlı yemek sektöründen birtakım yetkililer tarafından nasıl aşağılandığını gördüğünde Şişir Beni'yi çekmeye karar vermiş.

McDonalds'da cisimleşen fast food yemek biçiminin insan bedeninde yarattığı hasarı kanıtlamak için bir ay boyunca sabah, öğlen ve akşam yemeklerini McDonalds'da yiyen yönetmen vücudundaki "ilginç" şekillenmeyi de dakik bir şekilde görüntülemiş. Spurlock, yemek temposunun kurallarını kendisi koymuş: 30 gün boyunca, günde üç öğün, McDonald's mönüsünde

yer almayan hiçbir yiyecek yenmeyecek; hiç öğün atlanmayacak, mönüdeki her maddeden en az bir kez yenecek ve önerilirse "süper boy" seçenekleri kabul edilecek. Filmde sayısı ropörtaj var. ABD'de 20 şehir gezen yönetmen, ayın sonuna gelindiğinde aşırı kilolu ve kilodan kaynaklı bir dizi hastalığıyla obezitenin kaynağının şirketlerin kar güdüsüyle bağlantılı olduğunu başarılı bir biçimde teşhir ediyor

Şişir Beni

(Super Size Me)

Yönetmen: Morgan Spurlock
Katılanlar: Morgan Spurlock, Bridget Bennett, Dr. Lisa Ganju

Tür: BelgeselSüre: 96 dakika

Devrimin karşılaştığı sorunlar

E. H. Carr'ın dev eseri *Bolşevik Devrimi*'nin üçüncü cildi nihayet yayınlandı.

Uzun bir aradan sonra basılan üçüncü cilt,

Bolşevik Devrimi'nin karşılaştığı güçlükleri ve bu güçlüklerle karşı yapılan tartışmaları ve izlenen politikaları tüm zenginliğiyle belgeliyor ve anlatıyor. Lenin'in 1917 yılında gerçekleşen Şubat devriminden sonra Rusya'ya dönmesiyle başlayan tartışmalar, Bolşevik Partisi içindeki savaş ve işçi iktidarı etrafında süren kamplaşma, tüm Rus sosyalistleri arasında savaş ve devrim

arasındaki bağın tartışılması, Ekim Devriminin, Brest-Litovks anlaşmasının ele alınışı birinci bölümde anlatılıyor. Bu cildin en önemli özelliği ise devrimci Rusya'nın Avrupa, Asya ve Uzakdoğu ülkelerinde yarattığı etkinin kapsamlı bir biçimde ele alınması.

Üçüncü cildin en başarılı bölümü ise, savaş, kapitalizm ve savaşa karşı sosyalist tutum hakkında

Marks'tan Lenin'e kadar sosyalistlerin yaptığı tartışmaların ve aldığı tutumların kısa ama çarpıcı bir özetini vermesi.

Rus Devrimi'ni ve sorunlarını öğrenmek için Carr'ın bu üç ciltlik eseri çok faydalı. Aynı konuda ki bir başka çok yararlı eser ise **Tony Cliff**'in **Z Yayınları**'ndan çıkan 4 ciltlik **Lenin** biyografisi.

Bolşevik Devrimi - 3

E. H. Carr
Metis Yayınları
Eylül 2004
Karakedi Kitabevi'nden %10 indirimli olarak alabilirsiniz

Antikapitalist Forum yapıldı

DSIP'in düzenlediği Antikapitalist Forum 28-31 Ekim tarihleri arasında Karaköy'de gerçekleşti.

15 toplantının yapıldığı Antikapitalist Forum'da ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozaanoğlu, ÖDP eski Genel Başkanı Ufuk Uras, SDP'den Bülent Uluer, GDO'ya Hayır Platformu'ndan Mebruke Bayram, Greenpeace'den Ertan Keskinsoy, İÜ Öğretim Üyesi Sevgi Uçan, Radikal Gazetesi yazarı Murat Çelikkhan ve Abdullah Aysu davet edilen konuşmacılardı.

4 gün süren Antikapitalist Forum'da savaş ve neoliberal politikalar başta olmak üzere kapitalizmin yol açtığı politikalar tartışıldı.

11 Eylül sonrasında ABD emperyalizminin hegemonya mücadelesine karşı yükselen savaş karşıtı hareket sadece savaşa karşı

değil aynı zamanda ABD emperyalizmine, neoliberal politikalara ve kapitalizme karşı hem mücadele ediyor hem de tartışıyor.

Sosyal forumlar bu sürecin bir ürünü olarak hareket içinde doğdu.

Geçtiğimiz 4 yıl boyunca dünyada ve Türkiye'de geniş yığınlar kapitalizme ve savaşa karşı politik olarak hareket halindeydi. Açık ki bu hareketin büyük bir kısmı sosyalist değil ama politik. Antikapitalist

Forum'a farklı çevrelerden, kampanyalardan katılan panelist ya da katılımcılarla çok kolay bir şekilde fikir birliğine vardık.

Neden Bush'a karşı olmak gerektiği, başka bir dünyanın mümkün olduğu, hareketin değiştirme gücü, kapitalizmin çevre ve tarım politikalarında yol açtığı tahribatlar gibi bir dizi konuda politik olarak anlaşılabilir çözümlerimiz büyük bir kitle var. İlk defa gerçekleştirdiğimiz Antikapitalist Forum sadece eylemde değil politik düzeyde de bir araya gelmenin mümkün ve gerekli olduğunu gösteren önemli bir tartışma platformu yaratmış oldu.

Antikapitalist Forum şimdi 25-26 Aralık tarihlerinde İzmir'de de tekrarlanacak.

Ayrıntılı bilgi için:
0537 - 624 49 08

Irak halkı yalnız değildir!

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu 10 Kasım'da İstiklal Caddesi'ndeki Galatasaray Postanesi önünde bir eylem gerçekleştirdi.

ABD ve koalisyon güçlerinin Felluce'ye karşı başlattıkları katliam operasyonuna karşı, bir çok ülkedeki savaş karşıtları gibi, Küresel BAK da tepki gösterdi.

Eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. İnsanların kızgın bir biçimde slogan attıkları

eylemde basın açıklamasını Küresel BAK adına DİSK Genel Sekreteri **Musa Çam** okudu.

"Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Irak halkı yalnız değildir", "Irak halkı kazanacak" sloganları basın açıklaması boyunca sık sık atıldı.

Eyleme TKP de güçlü bir biçimde destek verdi.

Yeni sol şekillenme nedir?

Bir süredir bütün dünyada yeni bir sol şekillenme var. Bu şekillenmenin yaratıcısı herhalde Seattle.

Seattle iki düzeyde farklı unsurları yan yana getirdi. Birinci düzeyde farklı sol siyasetleri eylemde ve tartışmada yan yana getirdi. Anarşistler ve devrimci sosyalistler ve reformistler çeşitli platformlarda hareketin stratejisini ve taktiklerini tartışıyorlar.

İkinci düzeyde ise bu hareket adeta hareketlerin hareketi oldu. Yani çevrelerle, tarımcılarla, büyük şirketleri protesto edenlerle, sendikacılarla, tüketici kooperatifleri ile meslek örgütlerini, eşcinsellerle, sektör solcuları yanyana getiriyor. Bu çok özeşitmiş hareketler bir yandan birlikte eylem yapmakta, diğer yandan ise tartışmakta.

Hareketin zengin, çok çeşitli tartışma platformları var. Ama sosyal forumlar herhalde bunların en önemlisi. Giderek güçleniyorlar ve yayılıyorlar.

Türkiye'de de kimilerinin

tersine iddialarına rağmen hareket güçlü bir biçimde var.

Bir dizi olgu bunu kanıtıyor. Mesela Genetiği Değiştirilmiş Organizmalara Hayır Platformu çok kısa bir zamanda yaygın bir hareket haline geldi. 1 ayda 80 bin imza toplandı. GDO'ya Hayır Platformu hareketin Türkiye'de ne kadar güçlü bir biçimde var olduğunu iyi bir göstergesi.

Ancak, Türkiye solu ne yazık ki uluslararası hareketten fazla etkilenmemekte. Çoğu hareketler

uluslararası gelişmeleri dahi izlememekte. Antikapitalist hareketi ise küçümsemektedir.

Kimileri İngiliz Başbakanı Blair'in ağzıyla bu hareket "gezginci sirk" derken kimileri hareketi "iktidar perspektifi olmakla" suçlamaktadır. "Gezginci sirk"cilere diyecek bir şey yok. Diğerleri ile ise tartışmak gerekir. Elbette, bu hareket çok çeşitli unsuru yanyana getirmektedir.

İçindeki reformistler, otonomlar, anarşistler, ve az sayıdaki stalinist sol iktidar perspektifine sahip değildir. Ancak aynı şeyi devrimci marksistler için söylemek mümkün değil.

Devrimci marksistler en başından beri harekete sahip çıkmakta, bir yandan hareketi büyütme için mücadele ederken diğer yandan da bütün tartışma platformlarında hareketi ileri çekmeye, onu devrimci marksist bir perspektifle donatmaya çalışmaktadırlar.

Bilal ERÇETİN

Küresel BAK 30 Ekim 'de Taksim'deydi

Küresel BAK'ın 4 Ekim 2004'te bir basın açıklamasıyla başlattığı "Bush'a Hayır" kampanyası 30 Ekim 2004'te Taksim'de yaklaşık 400 kişinin katıldığı gösteri ile sona erdi.

30 Ekim'de Harun Tekin ve Julide Kural'ın okuduğu basın açıklamasında "Irak'ın işgaline bir kez daha son diyoruz. Umarız sesimizin yankıları ABD'deki savaş karşıtlarına güç verir. Umud ediyoruz ve inanıyoruz ki, biz kazanacağız, Bush kaybedecek"

çağrısı yapıldı.

Ardından **Nevzat Çelik**, **Orhan Alkaya**, **Sezai Sarıoğlu** şiirler okudular ve **İlkay Alkaya**'nın şarkısıyla gösteri sona erdi.

Gösteriye KESK, DİSK genel başkanları ile çok sayıda aydın ve sanatçı katıldı.

Gösteri sırasında sık sık "Bush kaybedecek, biz kazanacağız", "Filistin'e özgürlük", "Irak halkı yalnız değildir" sloganları atıldı.

Gösteriden sonra İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş oldu.

Dünya Irak halkının yanında

Felluce'de ABD'nin katliama hazırlık yaptığı andan itibaren dünya savaş karşıtları

protestolara başladı. Saldırıların başlamasıyla birlikte dünyanın bir çok

ülkesinde sokaklarda gösteriler gerçekleşti.

8 Kasım'da Kanada-Toronto'da. 13 Kasım'da Roma'da, Kopenhag'da ve Helsinki'de gösteriler oldu.

Yunanistan Savaşı Durdurun Koalisyonu 9 Kasım Salı günü Amerika Büyükelçiliğinin önünde bir acil eylem düzenledi. Belçika'da STOP USA (Amerikayı Durdurun Koalisyonu) 4 Kasım'da genel bir toplantı düzenledi.

ABD'de 3-7 Kasım arasında küçüklü büyüklü bir çok gösteri örgütlendi. ABD'de 3-10 Aralık tarihleri arasında Felluce halkıyla dayanışmak için eylem haftası ilan edildi.

İngiltere'de ise 15 kentte toplam 100 bin kişinin katıldığı gösteriler yapıldı.

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercih-

lerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının em militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

AKP reformunu al başına çal!

Avrupa Birliği rüzgarını arkasına alan AKP'nin gerçek yüzü, işçi düşmanı yüzü bir kez daha açığa çıktı. Her bulunduğu meydanda reform ve demokrasi nutukları çeken Recep Tayyip Erdoğan'ın demokrasisi, işçilerin kazanılmış hakları söz konusu olduğunda hızla rafa kalkıyor. Başbakan ağzını bozmaya başlıyor.

Sosyal Sigortalar Kurumu'nun tasfiyesine karşı çıkanlara, "Bu ideolojik yaklaşımlarla bir yere varamazsınız" diyor. SSK'nın Sağlık Bakanlığı'na devrine karşı çıkmak, başbakan açısından ideolojik, yani köhnemiş, eskimiş, bugün geçerli olmayan bir tutum.

Özelleştirmelere karşı çıkılmaz, çünkü ideolojiktir!

Sendikasılaşmaya karşı çıkılmaz, ideolojiktir!

İşsizliğe karşı çıkılmaz, karşılıksız fazla mesaiye karşı çıkılmaz, hayat pahalılığına karşı çıkılmaz, bütçeden emekçilere pay ayrılmamasına itiraz edilemez, sağlık

hakkımızın, eğitim hakkımızın sermayeye peşkes çekilmesine karşı çıkılmaz!
Neden?
Çünkü ideolojiktir!

Önemli olan bir tutumun ideolojik olup olmaması değil, haklı olup olmamasıdır! Sorun ideoloji sorunuysa, en ideolojik konuşmaları Recep

Tayyip Erdoğan yapmaktadır. Sermayenin sesi olarak, işçileri azarlamakta, hakları için mücadele eden kamu çalışanlarını terörist olmakla suçla-

maktadır!

Tayyip Erdoğan ve AKP IMF'nin kuklasıdır, IMF'nin ideolojisiyle konuşmaktadır. Hükümet, TÜSİAD'da örgütlenen kapitalistlerin ağzıyla konuşmaktadır! Bizler, işçiler, kamu çalışanları, gençler, emekçiler, emekliler SSK'nın tasfiyesine karşıyız.

Haklarımızın gasp edilmesine karşıyız!
IMF politikalarına karşıyız!
Eğitim ve sağlık gibi bir dizi temel kamu hizmetinin paralı olmasına, özel sermayeye satılmasına karşıyız!

SSK'nın tasfiyesi, emekçilerin sağlığıyla oynamaktır. ABD ve Bush, Irak'ta yoksulları füzelerle yok ederken, IMF ve Tayyip Erdoğan Türkiye'de emekçileri kamu hizmetlerini özelleştirerek vurmaktadır.

Evet! İdeolojik konuşuyoruz. İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!
Sağlık hakkımızın gasp edilmesine izin vermeyeceğiz!

AKP Hükümetinin gündeme getirdiği sözde sosyal güvenlikte reform tasarısına neden karşıyız...

● Reform adı altındaki bu düzenleme "sosyal güvenlik sistemi"ni "sosyal koruma sistemi"ne dönüştürerek sosyal haklarımızı daraltmaktadır.

● Bu düzenlemenin nihai amacı, sağlık sisteminin özelleştirilmesidir.

● Sosyal sigortalar kurumu hastaneleri bu amaçla sağlık Bakanlığı'na devredilmektedir.

● Bunun en açık kanıtı, sağlık Bakanlığı'na bağlı hastanelerin satılması yetkisinin, 20 Temmuz 2004 tarih ve 5220 sayılı

kanunla özelleştirmeden sorumlu maliye Bakanlığı'na verilmesidir.

● Bu düzenlemenin ardından devlet sağlık hizmeti vermeyecek, sağlık hizmeti satın alacaktır.

● Satın alınan sağlık hizmetinin maliyeti daha yüksek olacak, ancak kuyruklar sona ermeyecek, sağlık hizmetinin kalitesi artmayacaktır.

● Kaliteli sağlık hizmeti sizlerin cebinizden ödeyeceğiniz ilave para ile mümkün olacaktır.

● Bu düzenlemeyle sağlık yardımlarının kapsamı daraltılacak, kapsamı aşan sağlık hizmetinin bedeli sizlere yük-

lenecektir.

● Kapsama giren sağlık hizmetlerinden yararlanmak için de prim dışında cebinizden ödeme yapmak zorunda kalacaksınız.

● Sağlık hizmeti alabilmek için emekli sandığı, SSK ve bağ-kur iştirakçileri için ücretlerinin % 12,5'i oranında prim ödenecektir.

● Emekli sandığı, SSK, bağ-kur emeklileri sağlık yardımı alabilmek için ayrıca parasal katkıda bulunacaklardır.

● Sağlık hizmetinden yararlanan herkes ilaç parasının bir bölümünü ceplerinden ödeyecektir.

● Emekli olma şartları güçleştirilecek, emeklilik yaşı 68'e yükseltilecektir.

● Emekli aylığı miktarları kademeli olarak düşürülecektir.

-Sağlık hizmetlerinden yararlanmak ve emekli olmak zorlaşacak, ödenecek prim miktarı artacaktır.

Reform adı verilen bu yeni düzenlemeyle

● Daha uzun süre çalışacaksınız,

● Daha zor emekli olacaksınız,

● Daha fazla prim ödeyeceksiniz,

● Emekli olunca da prim

ödeyeceksiniz,

● Sağlık hizmetleri için de ödeme yapacaksınız,
● Hastane kuyruklarında beklemeye devam edeceksiniz,
● Bireysel emeklilik sistemlerine katılmaya zorlanacaksınız,
● Özel sağlık sigortaları almaya zorlanacaksınız.

IMF, dünya bankası ve ülkemizdeki sağlıkla ilgili çıkar çevrelerinin dayatmasıyla hazırlanan

Bu düzenlemeler sosyal hukuk devletiyle bağdaşmaz...

Bu nedenlerle sözde Sosyal Güvenlik Reformuna ve SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devrine karşıyız.